Yönetim ve Organizasyon Bilim Alanında Ortak Yazarlılık

Co-Authorship in Management and Organization Science

Sahra SAYĞAN TUNÇAY

Kastamonu Üniversitesi
İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
Kastamonu, Türkiye
orcid.org/0000-0002-1555-1054
sahratacl@hotmail.com

Olca SÜRGEVİL DALKILIÇ

Dokuz Eylül Üniversitesi
İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
İzmir, Türkiye
orcid.org/0000-0002-7667-8104
olca.surgevil@deu.edu.tr

Özet

Bu çalışmanın amacı yönetim ve organizasyon bilim alanında ortak yazarlılık olgusunun nasıl bir çerçeve çizdiğini ortaya çıkarmak ve detaylı yazın taramasıyla elde edilen bulgulardan saptamalara ulaşmaktır. Bu amaçla, yazındaki çalışmalardan yola çıkarak ilk önce ortak yazarlılık konusunda, kavramsal bir yapı oluşturulmuş, ortak yazarlığın “nedenleri”, “sonuçları”, ortak yazarlıkta “üretkenlik” ve “yöntem” hakkında bilgi verilmiştir. Ardından yönetim ve organizasyon alanında ortak yazarlılık konusunda ulaşılabilen tüm çalışmalar irdelenmiş ve ortak bulgulardan belirgin tespitler elde edilmiştir. Yönetim ve organizasyon alanında “iki yazarlı ortak yazarlığın baskın olduğu ve bu çalışmaların daha fazla atıf aldıkları”, “bireylerin daha çok benzer özelliklere sahip oldukları bireylerle ortak yayın yaptıkları fakat farklı özellikteki bireylerle yapılan ortak yazarlı yayınların oranında artış olduğu”, “ulaşılan ortak yazarlık ağlarının yoğunluklarının düşük olduğu”, “ağ içindeki izole grupların yıllar içerisinde azaldığı”, “en başarılı araştırmacıların birbirleriyle bağlantı içinde oldukları ve bazen ortak yazarlık ağı içerisinde aracılık rolü üstlendikleri” bulgularına ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Bilimsel işbirliği, Ortak yazarlılık, Yönetim ve Organizasyon Alanında Ortak Yazarlılık

Abstract

The aim of this research is to reveal out a framework about how co-authorship constitutes in management and organization science and to reach detections via a detailed literature review. By this way, firstly a conceptual structure is formed based on the studies in the literature. “Reasons” and “results” of co-authorship and “production” and “method” in co-authorship studies are examined. Afterward, all studies reached about co-authorship in management and organization science are investigated and significant determinations are discovered. The detections (common findings) of all these researches can be classified as, “co-authorship studies which are

written by two authors are dominated and cited more in the literature in comparison by the other co-authorship studies which are written by different amount of authors”, “authors collaborate with the ones having same features but also there is an increase in the number of authors whom collaborates with different kind of people”, “densities of co-authorship networks of reached studies are low”, there is a decrease in the ratio of isolated groups in co-authorship networks”, “the most successful researchers in the specified discipline are connected to each other and sometimes they become brokers in these co-authorship networks”.

Keywords: *Research (Scientific) Collaboration, Co-authorship, Co-authorship in Management and Organization Science*

Giriş

Bireyler, Simon’un (1972) “sınırlı rasyonellik” kavramında öne sürdüğü gibi sınırlı uzmanlıklara, becerilere ya da kaynaklara sahiptirler. Bilim insanları için bu kısıtı ortadan kaldırmanın yollarından birisi, bilimsel anlamda işbirliği yapmaktır. Bu şekilde araştırmacılar, ortak bir amaç için bir araya gelerek iş yükü paylaşımında bulunurlar; uzmanlıklarını, bilgilerini, becerilerini ve kaynaklarını paylaşırlar (Liao, 2011, s. 748; Li vd., 2013, s. 1515; Bordons vd., 2015, s. 135; Kumar, 2015, s. 55).

Özellikle 2000’li yıllarla birlikte araştırmacılar daha fazla bilimsel anlamda işbirliği yapmaya başlamıştır (Ductor, 2015, s. 385). Bilimsel işbirliğinin yıllar içinde artış göstermesi, birçok disiplin tarafından konunun öneminin fark edilmesine ve konuya olan ilginin artmasına neden olmuştur (Subramanyam, 1983, s. 33; Katz, 1994, s. 31; Durden ve Perri, 1995, s. 69; Melin ve Person, 1996, s. 363; Katz ve Martin, 1997, s. 1; Melin, 2000, s. 31; Glanzel, 2002, s. 461; Glanzel ve Schubert, 2005, s. 257; Acedo vd., 2006, s. 958; Ponds, 2007, s. 426; Abramo vd., 2009, s. 155; He vd., 2009, s. 306; Bukvova, 2010, s. 1). Veri tabanlarına rahat bir şekilde ulaşılabilmesi de yayınlarda ortak yazarlılığı arttırmıştır (Melin, 2000, s. 32; Acedo vd., 2006, s. 958; Abbasi vd., 2011, s. 595; Bordons, 2015, s. 136; Ductor, 2015, s. 385; Kumar, 2015, s. 55; Arnaboldi vd., 2016, s. 82).

Ortak yazarlılıkla oluşan yayınlar, yayının ortak yazarlık ağının özelliklerine göre şekil alma eğiliminde olduğundan ortak yazarlık olgusu, bilimsel gelişimi etkilemektedir (Moody, 2004, s. 216-217). Nitekim yıllar itibarıyla ortak yazarlı yayınların sayısı artmakla birlikte, her bir yayına düşen kişi sayısı da artmıştır (Durdin ve Perri, 1995, s. 75; Melin, 2000, s. 32). Econlit veri tabanında yer alan dergiler incelendiğinde, ortak yazarlığın 1970’li yıllarda %24,7, 2000’li yıllarda %52 ve 2011 yılında %62,7 olduğu görülmektedir (Ductor, 2015, s. 385). 1950 yılında *Journal of Political Economy (JPE)* ve *American Economic Review (AER)* dergilerinde yayınlanmış makalelerin sadece %8’i ortak yazarlı yayınlardan oluşurken; 1993 yılına gelindiğinde bu durum büyük oranda değişiklik göstermiş ve ortak yazarlı yayınların oranı, *JPE* dergisinde %39,6 olurken; *AER* dergisinde %54,9’a ulaşmıştır (Acedo vd., 2006, s. 957).

Yerel yazında ortak yazarlılık konusunda sınırlı sayıda çalışma bulunmaktadır. Yerel yazın taramasında yönetim ve organizasyon alanında ortak yazarlılık olgusunu direkt olarak ele alan bir çalışmaya rastlanmamıştır. Sadece bibliyometrik yöntem kullanan bir çalışmada (bknz: Pekdemir vd., 2016), ortak yazarlılık ile ilgili bazı bulgulara ulaşılmıştır. Bu çalışmanın, özellikle kapsamlı yazın taraması sayesinde, ortak

yazarlık konusunda bir perspektif sunması; yönetim ve organizasyon alanında, ortak yazarlığın çizdiği çerçeveye ilgili detaylı bulgulara yer vermesi; yazında çoğu kez eş anlamlı olarak kullanılan “bilimsel işbirliği” ve “ortak yazarlık” kavramların farklı olduğuna vurgu yapması ve ilgili çalışmalardan edinilen bulgulardan yola çıkarak önemli tespitlere ulaşması nedeniyle önem taşıdığı düşünülmektedir.

Çalışmada öncelikle bilimsel işbirliği ve ortak yazarlık konuları ele alınmakta, ardından yönetim ve organizasyon alanındaki ortak yazarlık eğilimi özel inceleme konusu yapılmaktadır.

1. Bilimsel İşbirliği¹ ve Ortak Yazarlık

1.1. Bilimsel İşbirliği Kavramı

“Bilimsel işbirliği” kavramı için benimsenmiş ortak bir tanım bulunmamaktadır. Kavram genellikle “işbirliği/collaboration” teriminden yola çıkılarak açıklanmaya çalışılmaktadır (Bukvova, 2010, s. 1). Katz ve Martin (1997, s. 7), bilimsel işbirliğini; araştırmacıların yeni bilimsel bilgi üretmek şeklinde ortak amaçla bir araya gelerek çalışması olarak tanımlamaktadır. Subramanyam (1983, s. 34) ise bilimsel işbirliğini, iki veya daha fazla araştırmacının, bir proje ya da araştırma üzerinde beraber çalışması ve hem entellektüel hem de fiziksel açıdan kaynaklarını ve çabalarını birleştirmesi olarak tanımlamıştır. Amabile vd.’ne göre (2001, s. 419) bilimsel işbirliği, belirgin özellikler yönünden birbirlerinden farklılaşan bireylerin belirli bir amaç için bilgi paylaşımında bulunarak beraber çalışmaları şeklinde tanımlanabilir. Jassawalla ve Sashittal (1998, s. 239) ise bilimsel işbirliğini, farklı hedefleri olan bireylerin, benzer bir amacı gerçekleştirmek amacıyla etkileşimde bulunmak, bilgi paylaşımı yapmak ve faaliyetlerin koordinasyonunu sağlamak amacıyla bir araya gelmeleri şeklinde tanımlamaktadırlar.

1.1.1. Bilimsel İşbirliği Yapılmasındaki Nedenler

Araştırmacılarla bilimsel işbirliği yapılmasının çeşitli nedenleri vardır. Bilimsel araştırma için verilen emeğin paylaşılması, teknolojinin hızla gelişmesiyle birlikte iletişim maliyetlerinin azalması, bilimsel nitelikli yazıların gözden geçirilmesinin hayli zaman alması, yayın yapmayla ilgili baskıların artması, yayın için dergilere gönderilen yazıların değerlendirme sürecinde editörlerden gelebilecek geri bildirimlerin belirsizliği ve bilimsel işbirliğiyle sayesinde yayın yapmadaki üretkenliğinin artması, ülkelerin bilim ve teknolojinin birlikte yürütülmesine ve üniversite ile sanayinin işbirliği içinde yol almasına yönelik belirledikleri politikalar bilimsel işbirliği yapılmasının nedenleri arasında gösterilebilir (Subramanyam, 1983, s. 33; Melin ve Persson, 1996, s. 364; Katz ve Martin, 1997, s. 1; Lee, 2000, s. 111; Melin, 2000, s. 37; Glanzel, 2002, s. 462; Ponds vd., 2007, s. 427; He vd., 2009, s. 306; Hoekman vd., 2010, s. 662; Bozeman ve Boardman, 2014, s. 1; Bordons vd., 2015, s. 135; Ductor, 2015, s. 385-386).

Katz (1994, s. 31-32) ile Katz ve Martin (1997, s. 4) ise bu nedenleri, karmaşık büyük ölçekli kaynağa ihtiyaç duyma, bilimsel popülerlik ya da ün, bilimsel emeğin rasyonelleşmesi, bilimdeki uzmanlaşmanın artması, bilimin profesyonelleşmesi, belirgin bir disiplindeki ilerleme derecesinin önemli hale gelmesi, mentor yazarlardan deneyim sağlanmak istenmesi, bilimsel fikir ve tekniklerin bütünleşmesi isteği, bilimsel yayın

¹ Bu çalışmada yazın taramasında ulaşılan “research collaboration” ya da “scientific collaboration” anahtar kelimeleri benzer anlamlar içerdiği düşünülerek “bilimsel işbirliği” olarak tercüme edilmiştir.

için gerekli olan fon ihtiyacını karşılama şeklinin değişmesi ve finansal desteklerin artması şeklinde sıralamaktadırlar (Katz, 1994, s. 31; Katz ve Martin, 1997, s. 4; Glanzel ve Schubert, 2005, s. 257). Glanzel ve Schubert'e (2005, s. 257-258) göre takım çalışması için gerekli olan fonlara ulaşılabilmesi ve finansal desteklerin artması, 1960'lı yıllar itibarıyla bilimin büyüyen gelişmesine neden olmakla birlikte, ortak yazarlılığı radikal bir şekilde arttırmaya başlamıştır. Uzmanlık bilgisine ulaşımı kolaylaştırması ve bilim insanlarını izole olmaktan kurtarması da bilimsel işbirliğini arttıran diğer nedenler arasındadır.

1.1.2. Bilimsel İşbirliğinin Olumlu ve Olumsuz Sonuçları

Bilimsel işbirliğinin sağladığı önemli faydalardan söz edilebileceği gibi bazı yazarlara göre bilimsel işbirliğinin bazı zararları veya olumsuz sonuçları da bulunmaktadır (Katz ve Martin, 1997, s. 14; Jeong vd., 2011, s. 968). Ancak bilimsel işbirliğinin sağladığı olumlu sonuçlar ve faydalar, zararlarından oldukça fazladır (He vd., 2009, s. 306).

Katz ve Martin (1997, s. 14) ve Melin'e (2000, s. 34) göre, bilimsel işbirliğinden edinilen en büyük faydalardan biri, karşı tarafın bilgisine, becerisine ve kullandığı tekniklere ortak olmaktır. Katz ve Martin (1997, s. 14-15), uzmanlık ve beceriye sahip olan bireylerin çalışmalarında adil bir emek paylaşımı yaptıklarını belirtmektedirler. Bilgi ya da becerinin karşı tarafa aktarılması şeklindeki bu fayda aynı zamanda bireylerin entelektüel anlamda gelişmelerini de sağlamaktadır. Bu nedenle yazarlardan biri tarafından sahip olunmayan bilgi, diğer yazar tarafından ilgili kişiye aktarılabilir (Katz ve Martin, 1997, s. 14-15; Lee ve Bozeman, 2005, s. 674; Ponds vd., 2007, s. 425; Hoekman vd., 2010, s. 662). Araştırmacıların beyin fırtınası yapmaları sonucunda ortaya çıkan farklı fikirler, artan yaratıcılık ve ilgili alanın yeni ve farklı bir perspektiften değerlendirilmesi de işbirliğinin sağlayabileceği faydalar arasındadır (Katz ve Martin, 1997, s. 14-15; Hoekman vd., 2010, s. 662). Bilimsel işbirliği bireylere, aynı zamanda takım halinde çalışmayı da öğretmektedir (Katz ve Martin, 1997, s. 14-15). Melin'e (2000, s. 32-36) göre bilimsel işbirliğinin sağladığı faydalardan bir diğeri, araştırma yapacak kişinin, ihtiyaç duyulan kaynaklar açısından, katlanması gereken maliyetleri, işbirliği yaptığı kişi sayısına göre azaltmasıdır. Bir diğer fayda ise bilimsel işbirliği yapılan kişiyle güzel ve zevkli zaman geçirilmesidir.

Bilimsel işbirliğinin sağladığı önemli faydalardan bir diğeri ise araştırmacıların yeni bir ortak çalışma ağı içerisine dahil olarak sosyal sermayelerini arttırmalarıdır. Bir birey, sahip olduğu tanışıklıklar nedeniyle, birlikte çalıştığı araştırmacıların da, o ilişki ağından yararlanmasını olanaklı kılmaktadır. Farklı bir kurumda, alanda ya da ülkede yaşayan bir yazar ile yapılan bilimsel işbirliği, bu yazarın ağı ya da grubu hakkında bilgi edinilmesini sağlamakla birlikte, diğer yazarın ağını genişletmesini ve sosyal sermayesini artırmasını da mümkün kılmaktadır. Bilimsel işbirliği, bireylerin sosyal ağlarını genişletmesi nedeniyle, yapılan yayının görünürlüğünü ya da yayının farklı kişilere ulaşp, çok sayıda kişi tarafından okunmasını da sağlamaktadır (Katz ve Martin, 1997, s. 15; Li vd., 2013, s. 1515). Gelecek çalışmalar için yeni bireysel bağlantılar elde etmek de sosyal sermayeyi arttırarak yarar sağlamaktadır (Melin, 2000, s. 35). Bu doğrultuda Liao (2011, s. 747) da bilimsel işbirliğinde sosyal sermayeden faydalanılmasının, araştırmanın kalitesini arttırdığını belirtmektedir.

Yukarıda sayılan bu olumlu sonuçlar ve faydaların yanı sıra, bilimsel işbirliğinin neden olduğu bazı olumsuz sonuçlar ve zararlar olduğu da belirtilmektedir. Buna göre

bilimsel işbirliğinin en büyük zararı çalışma zamanının ve maliyetlerin artmasıdır. Bazen bireyler, mekânsal anlamda fazla mesafelere katlanarak bilimsel işbirliği yapmayı kabul etmekte ve dolayısıyla maddi kayıplara katlanmaktadırlar. Farklı bir bireyle yapılacak bilimsel çalışma konusunun tespiti ve tartışılması, çalışmanın seyrinin belirlenmesi, karşı tarafı ikna çabası gerektirmekte ve bu durum da bireysel çalışmaya kıyasla daha fazla zaman kaybına sebep olmaktadır. Çok sayıda bireyle çalışılması da anlaşma zorluğu yaratabilmekte ve çalışmayı olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Farklı kültürlerle ya da kurumlarla çalışma yapmak da, kimi zaman işbirliğini zorlaştıran nedenlerden biri olmaktadır (Katz ve Martin, 1997, s. 15; Jeong vd., 2011, s. 968).

1.1.3. Bilimsel İşbirliği Türleri

Bilimsel işbirliği farklı şekillerde sınıflandırılmaktadır. Subramanyam (1983, s. 34), bilimsel işbirliği türlerini *öğretmen-öğrenci işbirliği, meslektaşlar arası işbirliği, süpervizör-yardımcı işbirliği, araştırmacı-danışman işbirliği, örgütler arası işbirliği ve uluslararası işbirliği* şeklinde altı grupta sınıflandırmıştır. *Öğretmen ve öğrenci işbirliği*, özellikle akademide oldukça yaygındır. Öğretim üyesi genellikle asistanına ya da öğrencisine, ilgili araştırma hakkındaki fikirlerini sunarak, ona rehberlik etmektedir. Ortaya çıkan proje ya da araştırma, raporlanarak, yayına dönüştürüldüğünde hem öğretim üyesinin hem de asistan ya da öğrencinin adları yayına yazılmaktadır. *Meslektaşlar arası işbirliği* ise çok sıklıkla karşılaşılan bir bilimsel işbirliği türüdür. Genellikle araştırmacılar, sahip oldukları uzmanlıkları doğrultusunda araştırmaya katkıda bulunmaktadırlar. Özellikle disiplinlerarası araştırma ya da projelerde, bu tür işbirliğine sıklıkla rastlanmaktadır. *Süpervizör ve yardımcı işbirliği* türünde ise asıl araştırmacı, teknik anlamda yardıma ihtiyaç duymaktadır. Özellikle fen bilimlerinde laboratuvarlarda gerçekleştirilecek çalışmaları yürütmek için yardımcıları, ilgili deneyleri yaparak, süpervizöre yardımcı olmaktadırlar. Bir diğer bilimsel işbirliği türü olan *araştırmacı ve danışman işbirliğinde* ise özellikle büyük çaplı proje ya da araştırmalarda, araştırmacı(lar), özellikle uzmanlık isteyen konularda (ör: veri toplanması ya da verilerin analiz edilmesi), genellikle bir danışmanlık firmasından yardım alarak, danışmanlarla çalışmaktadırlar. *Örgütler arası bilimsel işbirliği* türünde ise farklı örgütlerdeki bilim insanları ve mühendisler ortak ilgi alanlarında birlikte çalışmaktadırlar. Bu tür işbirlikleri, genellikle biçimsel olmayan ilişkiler vasıtasıyla ya da önceden başka bir örgütte çalışan bireyin, bireysel kazanımları (sağladığı sosyal ağlar) sayesinde gerçekleşmektedir. Daha önce çalışılan örgütteki bireylerle, orada çalışırken bitirilmemiş bir proje nedeniyle çalışılmaya devam edilmesi, bu işbirliği türüne verilebilecek bir örnektir. Farklı ülkelerdeki bilim insanlarının birlikte çalışması şeklinde gerçekleşen *uluslararası işbirliği* ise daha çok mühendislik ve biyomedikal gibi uygulamalı bilimlerden ziyade fizik, kimya ve matematik gibi temel bilimlerde gerçekleşmektedir. Frame ve Carpenter (1979, s. 481) da, yaptıkları görgül çalışmada, benzer bir bulguya değinerek, uluslararası işbirliklerinin daha çok temel bilimlerde gerçekleştiği sonucuna ulaşmışlardır.

Bilimsel işbirliği türlerini *tek-yazarlılık, içsel, yerel ve uluslararası işbirlikleri* şeklinde dörde ayırmak da mümkündür. Bunlardan ilki olan *tek yazarlılık*, tek başına araştırma yapmak anlamına gelmektedir. *İçsel bilimsel işbirliği* ise aynı örgütte, departmanda ya da üniversitede faaliyet gösteren araştırmacıların yaptığı bilimsel işbirliğini kapsamaktadır. *Yerel işbirliği*, aynı ülkenin farklı örgütlerinde ya da üniversitelerinde çalışan araştırmacıların yaptığı bilimsel işbirliklerinden oluşmaktadır. *Uluslararası bilimsel işbirliği* ise farklı ülkelerdeki örgütlerde çalışan bireylerin yaptığı

işbirliği türüdür (Katz ve Martin, 2007, s. 13; Gazni, 2011, s. 252; Jeong vd., 2011, s. 975).

Bilimsel işbirliği üzerine farklı bir sınıflandırma da Heffner (1981) tarafından yapılmıştır. Heffner'e göre bilimsel işbirliği *teorik* ve *teknik* işbirliği şeklinde ikiye ayrılmaktadır. *Teorik işbirliği*, genellikle ilgili konu hakkında tavsiye, fikir veya eleştiri sunma şeklinde gerçekleşirken; *teknik işbirliği* ile diğer araştırmacıya somut ya da 'elle tutulur' yardım sağlamak kastedilmektedir. Heffner'a göre bilimsel işbirliği konusunda ikinci bir sınıflama ise *ortak yazarlılık (coauthor)* ve *alt-yazarlılık (subauthor)* şeklinde yapılabilir. *Ortak yazarlılık* ile yayınlanan bir çalışmanın yazarlığını paylaşmak ifade edilirken; *alt yazarlılık* ile yayınlanan çalışmada ismi olmamakla birlikte; o çalışmaya katkıda bulunmuş olmak kastedilmektedir (Akt: Subramanyam, 1983, s. 35). Glanzel ve Schubert (2005, s. 258) yayınlarda, alt yazarlılık yapan bilim insanlarına dipnotlarla 'teşekkür' edildiğini belirtmektedir.

Çalışmanın bundan sonraki kısmında bir bilimsel işbirliği türü olan ortak yazarlık hakkında daha ayrıntılı bilgi verilmektedir.

1.2. Ortak Yazarlılık Kavramı

Ortak yazarlılık, bir bilimsel işbirliği çeşididir (Subramanyam, 1983, s. 35; Otte ve Rousseau, 2002, s. 447; Newman, 2004, s. 5200; Li vd., 2013, s. 1515; Ye vd., 2013, s. 54; Bordons, 2015, s. 135; Zupic ve Cater, 2015, s. 435). Fakat bilimsel işbirliği ile ortak-yazarlılık bazı açılardan birbirlerinden farklılaşmaktadırlar. Bilimsel işbirliği, her zaman yayınlanan bir çalışmadaki ortak yazarlılık ile sonuçlanmamaktadır. Bilimsel işbirliği farklı çıktılara sahip olabilmekte ve işbirliği neticesinde herhangi bir çıktıya ulaşılamama olasılığını da barındırabilmektedir. Örneğin, bilimsel işbirliğinin çıktıları patent alma veya kişisel etkileşimleri arttırma şeklinde olabilir (Melin ve Persson, 1996, s. 364; Bozeman ve Boardman, 2014, s. 2). Bilimsel işbirliği yapan bireyler, her zaman ortak yazarlı bir yayın ortaya çıkarmamakta, kimi zaman sadece sosyal sermayelerini arttırmaktadırlar (Katz ve Martin, 1997, s. 15; Melin, 2000, s. 35; Li vd., 2013, s. 1515). Nitekim herhangi bir çalışmaya katkıda bulunmuş bir bireyin, o çalışmanın yazarları arasında gösterilmemesi, bilimsel işbirliğinin her zaman ortak yazarlılık ile sonuçlanmadığının bir göstergesidir (Katz ve Martin, 1997, s. 3; Melin, 2000, s. 32; He vd., 2009, s. 309; Bukvova, 2010, s. 3; Li vd., 2013, s. 1515; Bordons vd., 2015, s. 135).

Kuşkusuz bilimsel işbirliğinin gerçekleşmediği ortak yazarlılıklar da bulunmaktadır (Melin ve Persson, 1996, s. 364; Bukvova, 2010, s. 3). Melin ve Persson (1996, s. 364), bilimsel işbirliği olmaksızın ortak yazarlılığın varlığında çeşitli nedenler olduğunu ve bireylerin farklı nedenlerle buna başvurduklarını ifade etmektedirler. Bazı araştırmalarda, araştırma liderleri, araştırmaya herhangi bir katkı yapmadıkları halde, yayınlanacak olan çalışmada isimlerinin yazılmasını talep etmektedirler.

Katz ve Martin (1997, s. 10-11) bilimsel işbirliğinin, ortak yazarlılıkla eşanlamlı olmadığını şu şekilde açıklamaktadır: İki araştırmacı, bilimsel işbirliği yaptıkları halde, farklı uzmanlık alanlarına sahip olmalarından ya da farklı disiplinlerde olmalarından dolayı, araştırmanın sonuçlarını, sadece bireysel yapacakları iki ayrı çalışmayla yayınlamak isteyebilirler. Bilimsel işbirliği yapılan araştırmanın sonuçları hakkında birbirleriyle anlaşılamayan ya da sonuçları farklı şekilde değerlendiren iki araştırmacı, bireysel olarak iki ayrı yayın yapabilmektedirler. Bu durumda da bilimsel işbirliğinin, ortak yazarlılıkla sonuçlanmadığını söylemek olanaklıdır. Farklı bilimsel araştırma

yapan iki araştırmacının, araştırmalarından elde ettikleri sonuçları birleştirerek, tek bir yayın içerisinde ortak yazarlı olarak yayınlamaları da bu iki bireyin, ortak yayın yapma ve yayını birlikte yazma çabası dışında bilimsel anlamda işbirliği yapmadıklarını göstermektedir.

Bu bilgilerden hareketle ortak yazarlılık, “iki veya daha fazla bilim insanı arasında bilimsel yayının tamamlanabilmesi için sosyal bağlamda, karşılıklı olarak görev paylaşımı şeklinde gerçekleşen etkileşimler” olarak tanımlanabilir (Newman, 2001, s. 404; Newman, 2004, s. 5200; Abbasi vd., 2011, s. 595). Acedo vd. (2006, s. 959) ise ortak yazarlılığın, bir yayının üretimi için bir araya gelen iki veya daha fazla yazarın katılımıyla gerçekleştiğini ve bilimsel bir çıktı ediniminde bireysel anlamda elde edilecek kalite ya da niceliğin artırılmasını sağladığını ileri sürmektedir. Melin ve Persson (1996, s. 364) ise ortak yazarlılığı, bilimsel bir yayının, birden daha fazla yazara sahip olması şeklinde tanımlamıştır.

Ortak yazarlılık, bilimsel işbirliğini ölçmenin bir ölçüsü ve göstergesi olarak kullanılmaktadır. Diğer bir ifadeyle bilimsel işbirlikleri, ortak yazarlıklar temel alınarak ölçümlenmektedir (Subramanyam, 1983, s. 35; Melin ve Persson, 1996, s. 364; Katz ve Martin, 1997, s. 10; Melin, 2000, s. 33; Bukvova, 2010, s. 3).

Bilimsel işbirliği konusunda yazındaki çalışmalar detaylı olarak incelendiğinde, çalışmaların çoğunun görgül çalışmalar olduğu tespit edilmiştir. Bu çalışmalarda “bilimsel işbirliği” kavramının çoğunlukla “ortak yazarlılık” olarak somutlaştırıldığı, bilimsel işbirliğinin, ortak yazarlılıkla eş anlamlı olarak kullanıldığı ve bilimsel işbirliği konulu ve başlıklı makalelerin analiz kısımlarında bilimsel işbirliğinin, “ortak yazarlılık” olarak netleştirilerek, “ortak yazarlılık ağları” üzerinden çalışmaların analiz edildikleri görülmektedir. Yazındaki çalışmaların çoğunun bilimsel işbirliği kavramını, “ortak yazarlılık” kavramıyla eş tutarak, teorik anlatımlarda bulunmaları ve analizlerini sadece “ortak yazarlılık ağları” üzerinden gerçekleştirmelerine rağmen bu iki kavram yukarıda belirtildiği gibi birbirlerinden farklılaşmaktadır. Nitekim bilimsel işbirliği konusundaki temel çalışmalar da (bkz: Subramanyam, 1983; Melin ve Persson, 1996; Katz ve Martin, 1997) bu ayrıma dikkat çekmektedir.²

1.2.1. Ortak Yazarlılığın Gerçekleştirilme Nedenleri

Yazında ortak yazarlılık konusu; ortak yazarlılığı cesaretlendiren ya da arttıran unsurların ne oldukları çerçevesinde ele alınmaktadır. Ortak yazarlılığın neden ve nasıl gerçekleştiğini inceleyen çalışmalarda (bkz: Subramanyam, 1983, s. 34; Katz ve

² Bu makale çalışması için gerçekleştirilen yazın taraması; ilk önce “bilimsel işbirliği” anahtar sözcüğüyle; ardından da “ortak yazarlılık” anahtar sözcüğü ile gerçekleştirilmiştir. Fakat çalışmaların büyük çoğunluğunda bilimsel işbirliği ve ortak yazarlılık kavramlarının eş anlamlı olarak kullanıldığı görülmüştür. Her ne kadar makale başlıkları “research collaboration/bilimsel işbirliği” olarak isimlendirilmiş olsa da, çalışmalar detaylı olarak incelendiğinde, büyük bir çoğunluğunun “bilimsel işbirliği/research collaboration” kavramıyla, “ortak yazarlılık/co-authorship” kavramını ifade ettikleri saptanmıştır. Çalışmaların metodoloji kısımlarını “ortak yazarlılık ağ(lar)” üzerinden kurgulayıp, analize tabi tutmaları ve oluşturdukları makale başlıklarını, bu analizler sonucu edinilen bulgularla cevaplandırmaları, bunun kanıtı niteliğindedir. Bu nedenle bu makalede, yazında makale başlıklarında “research collaboration/bilimsel işbirliği” veya “co-authorship/ortak yazarlılık” anahtar sözcüğünü içeren makaleler incelenmiş ve ulaşılabilen çalışmalar birbirinden ayrılmaksızın bir bütün olarak değerlendirilmiştir. Bu noktada “research collaboration/bilimsel işbirliği” kavramını ifade etmek için “kastedilen” anlam dikkate alınmış ve çevirilerde “ortak yazarlılık” kavramı kullanılmıştır.

Martin, 1997, s. 3); ortak yazarlılığın, araştırmanın belirgin bir kısmıyla ilgili tavsiye ya da yeni fikir ve görüş sunma amaçlı olduğu belirtilmektedir. Bazı çalışmalarda ise (bkz: Stokes ve Hartley, 1989, s. 101; Katz ve Martin, 1997, s. 3-4; Melin, 2000, s. 34; Lee ve Bozeman, 2005, s. 674; Bozeman ve Boardman, 2014, s. 1) sadece kaynak sağlama ya da çalışmanın uygulama kısmı için ihtiyaç duyulan malzeme ve gereçleri sağlama şeklinde bilimsel anlamda işbirliği yapıldığı belirtilmektedir. Sayısal verileri değerlendirecek ve istatistiki analiz yapacak yeterli bilgiye sahip olmamak ve bunun için gerekli olan farklı kaynakları bütünleştirmek de bu kapsamdadır. Melin'in (2000, s. 34), ortak yazarlılığın gerçekleşmesinin nedenlerini araştırdığı çalışmasında, araştırmacıların bilgi ve beceri seviyelerini arttırmak ve araştırma için gerekli yöntem ve gereçleri edinebilmek amacıyla ortak yazarlık yaptıkları ortaya çıkmıştır. Birebir ikili görüşmelerin yapıldığı çalışmada, bireylerin, bilimsel bilgi düzeylerini arttırmak, diğer araştırmacıların sahip oldukları bilgi birikimine ve kaynaklara ulaşabilmek, ürettikleri yayın kalitesini yükseltmek ve yeni görüşler almak amacıyla işbirliği faaliyetinde bulundukları bulgularına ulaşılmıştır. Bozeman ve Boardman da (2014, s. 1) ortak yazarlık yapılmasının, bireyler ya da örgütler tarafından sahip olunan kaynakların, diğer birey ya da örgütler tarafından paylaşılmasını sağladığını ileri sürmektedir.

Stokes ve Hartley (1989, s. 101) ile Katz ve Martin (1997, s. 3-4); deneysel çalışmalarda, teorik çalışmalara kıyasla daha fazla işbirliği yapıldığını ifade etmektedirler. Teorik çalışmaların, deneysel çalışmalara kıyasla daha az sayıda kişi tarafından yapıldığı, Katz ve Martin (1997) tarafından gerçekleştirilen yazın taramasındaki pek çok çalışmada tespit edilmiştir. Uygulamalı araştırmalarda, temel araştırmalara nazaran, deney yapma ve çok sayıda kişinin becerisine ihtiyaç duyma gibi nedenlerden dolayı, ortak yazarlık daha fazladır. Ponds vd. (2007, s. 424) de aynı noktaya değinerek, uygulamalı çalışmalarda gerçekleştirilen ortak yazarlılığın daha fazla olduğunu ileri sürmektedirler. Katz ve Martin, (1997) yapılacak çalışmanın disiplinler arası olmasının da, ortak yazarlığı etkileyen unsurlardan bir diğeri olduğunu belirtmektedir. Yazarlar, ortak yazarlığın nedenlerini inceleyen çoğu çalışmaların, sıklıkla benzer nedenlerden dolayı ortaya çıktıklarını fakat bu nedenlerin, insanoğlunun doğasından dolayı sayısız olabileceğini ileri sürmektedirler. Katz ve Martin'e (1997) göre, bilimsel anlamda işbirliğinin, sosyal bir süreç olması sebebiyle, bu nedenler, birlikte çalışılan insan sayısı kadar çoğaltılabilir.

Ortak yazarlığın nedenlerini değerlendiren çalışmalarda (bkz: Katz ve Martin, 1997; Kraut vd., 1988b; Melin, 2000); bazen araştırmacıların, rasyonel nedenlerden dolayı bilimsel anlamda işbirliği yaptıkları ifade edilmiştir. Bu düşünceye göre bireyler, önemli çalışmaları olan kişilerle çalışma yapmak istemektedirler (Katz ve Martin, 1997, s. 4-5). Jeung vd. (2011, s. 978), yaptıkları görgül çalışma sonucunda, başarılı akademisyenlerin, daha çok tek başına yayın yaptıkları, fakat kendilerini geliştirme eğiliminde olan diğer akademisyenlerin, ortak yazarlığa yöneldikleri bulgusuna ulaşmışlardır. Son yıllarda akademik başarısı yüksek bireylerin, tek başlarına yayın yapma sıklıklarının artış gösterdiği, elde edilen bulgulardan bir diğeridir.

Ortak yazarlığın nedenlerinden bir diğeri ise “karşılıklı entelektüel ve sosyal etkileşim”dir. Melin (2000, s. 36) ve Jeong vd. (2011, s. 971), genellikle işbirliğine neden olan kaynağın, biçimsel olmayan ilişki ve iletişim olduğunu ileri sürmektedirler. Bireylerin, birlikte çalışacakları kişileri belirlerken, göz önünde bulundurdıkları önemli unsurlardan biri, kendilerine en fazla uyum sağlayacak çalışma arkadaşını seçmeleridir.

Bu nedenle bireyler arası sosyal mesafe, bilimsel işbirliğini etkileyen önemli bir unsurdur. Jeong vd. (2011, s. 971)'ne göre, ortak yazarlıklar genellikle biçimsel olmayan iletişim vasıtasıyla başlamaktadır. Melin (2000, s. 36), çalışmada ortak yazarlık yapan bireylerin dikkat ettikleri unsurlardan birinin karşı taraftaki bireyle, kişilik ve karakter anlamında uyum sağlayıp sağlamadıkları olduğunu belirtmektedir. Çalışmada bilimsel anlamda işbirliği yapan araştırmacıların, karşı taraftaki bireyle, kişilik özelliklerinin uyuşmasını, rahat bir şekilde beraber çalışabilecek ortak niteliklere sahip olunmasını ve karşı tarafla iyi bir informal iletişim sağlanmasını göz önünde bulundurdıkları bulgularına ulaşılmıştır. Bu nedenle sosyal mesafeyi azaltan benzerliklerin çokluğunun, ortak yazarlığı arttırdığı belirtilmektedir.

Kraut vd. (1988b), bireylerin kişisel ve entelektüel uyumunun, ortak yazarlığı arttırdığını ileri sürmüşlerdir. Jeong vd. (2011, s. 974), Kore Makine ve Malzeme Enstitüsünden aldıkları 14 yıllık yayın bilgilerini ve bibliyometrik verileri birleştirerek, ortak yazarlık türlerinin belirleyicilerini ortaya çıkarmaya çalışmışlardır. Araştırma sonucunda biçimsel olmayan iletişimin, bilimsel anlamda işbirliği türlerinin seçiminde önemli olduğu ve araştırmacıların informal iletişimi daha fazla kullandıkları “içsel” ve “yerel” ortak yazarlık türlerini seçtikleri bulgusuna ulaşılmıştır. Elde edilen bir diğer bulgu, uluslararası gezilerde sağlanan informal iletişimin, yayın yapma oranını arttırdığı şeklindedir. Bireylerin uluslararası yayınlarını, daha çok yurtdışı seyahatleri sırasında kurdukları biçimsel olmayan iletişimlerinden ürettikleri, elde edilen bulgulardan bir diğeridir.

Ortak yazarlık konulu çalışmaların bir kısmında (bkz: Hagstrom, 1965; Kraut vd., 1988a; Kraut vd., 1988b; Katz, 1994; Ponds vd., 2007) ise “fiziksel yakınlık ve iletişimin” işbirliğine etkisi araştırılmıştır. Çalışmaların çoğunda (bkz: Hagstrom, 1965; Kraut vd., 1988b; Katz ve Martin, 1997; Ponds vd., 2007; Frenken vd., 2009), bireyler arası mesafelerin artmasının, ortak yazarlığı azalttığı ifade edilmiştir. Bu çalışmalar, bireyler arası mekânsal (fiziksel) mesafenin az olmasının ya da bireylerin mekânsal anlamda birbirlerine yakın yerlerde çalışıyor olmalarının, informal (biçimsel olmayan) iletişimi arttıracığı için, ortak yazarlığı arttırdığını ileri sürmektedirler (Katz ve Martin, 1997, s. 4-5; Frenken vd., 2009, s. 45).

Katz (1994, s. 31) da araştırmasında; fiziksel mesafelerin artmasının, işbirliğini azalttığı sonucuna ulaşmıştır. Hagstrom (1965, s. 122), 96 bilim insanı üzerinde yaptığı çalışmada fiziksel yakınlığın artmasının, biçimsel olmayan iletişimi arttıracığı için ortak yazarlığa neden olduğunu ileri sürmüştür. Kraut vd. (1988b) ise fiziksel yakınlığın önemine değinerek, genellikle aynı departmanda çalışan akademisyenlerin beraber çalıştıklarını belirtmiştir. Bunun nedeni ise bu bireylerin iş dışındaki zamanlarda da (öğle yemeğinde ya da kafede kahve içerken beraber olma) beraber vakit geçirebiliyor olmalarıdır. Yazarlara göre fiziksel yakınlık, informal iletişimi arttırdığı ve iletişimden kaynaklanan maliyetleri (mesafelere katlanmak gibi) azalttığı için ortak yazarlığın artmasını sağlamaktadır.

Hoekman vd.'nin (2010, s. 662-673); mekânsal (fiziksel) uzaklıkların, ortak yazarlığa etkisini araştırdıkları çalışmalarında; teknolojinin sürekli olarak gelişmesiyle birlikte, iletişim maliyetlerinin azaldığı ve devletlerin, ülkelerdeki bilimselliğin gelişimini sağlamak amacıyla bilime yaptıkları finansal desteklerin arttığını ileri sürmüşlerdir. Bu gibi nedenlerden dolayı, araştırmacılar arasındaki fiziksel mesafe artışının, ortak yazarlığı nasıl etkilediğinin irdelendiği çalışmada Hoekman vd., 2000

ve 2007 yılları arasında, 33 Avrupa ülkesinde ve 313 farklı bölgede araştırma yapmışlardır. 313 bölge, fiziksel mesafe, kullanılan dil (anadili) ve benimsenen değerler açısından heterojenleştirilerek, homojen gruplara (bölgelere) ayrılmıştır. Metodolojisi ortak yazarlılık üzerinden kurgulanan çalışmada teknolojinin gelişmesine, iletişim maliyetlerinin azalmasına ve devlet desteklerinin artmasına rağmen, fiziksel mesafe artışının, ortak yazarlılığı azalttığı bulgusuna ulaşılmakla birlikte bu etkinin eski yıllara (2000 yılı öncesi) kıyasla azalma gösterdiği bulgulanmıştır. Çalışmada elde edilen bir diğer önemli bulgu, farklı anadili kullanan ve farklı değerlere ve kültüre sahip olan bireylerin, bilimsel anlamda işbirliği yapma eğiliminde olmadıklarıdır. Bu ise anlaşma zorlukları, iletişimden ve değer farklılıklarından kaynaklanabilecek sıkıntılar ile açıklanmaktadır. Hoekman vd. (2010, s. 663)'nin makalelerinde dikkat çeken bir bilgi, fiziksel yakınlığa sahip olan bireylerin, birbirleri hakkında daha fazla bilgiye sahip olduklarını, bunun sosyal ağlarda gömülü olan yerleşik (embedded) ilişkilerden kaynaklandığını ve bu yerleşikliğin fiziksel mesafenin artmasıyla azalma gösterdiğini ileri sürmeleridir. Bu, fiziksel yakınlığı olan araştırmacıların sahip oldukları ilişkiden kaynaklanan sosyal sermayelerindeki ve dolayısıyla ortak yazarlılık eğilimindeki artış anlamına gelmektedir. Ponds vd.'ne göre (2007, s. 424-425), ortak yazarlılık yapılırken, çalışmanın, işbirliği yapan araştırmacıların bazıları tarafından bilinmeyen örtük bilgilerin paylaşımını sağlayabilmek amacıyla daha çok yüz yüze gerçekleşmesi, fiziksel yakınlık gerektirdiği için, fiziksel yakınlık arttıkça ortak yazarlılık eğilimi de artmaktadır.

1.2.2. Ortak Yazarlıklarda Başarı, Üretkenlik ve Yayın Kalitesi

Ponds vd.'ne (2007, s. 425) göre, başarılı bir ortak yazarlılığın gerçekleşmesi için gerekli temel unsurlarından biri, çalışmayı yapan araştırmacıların birbirlerine karşı güven duymalarıdır. Diğer bir ifadeyle *karşılıklı güven*, işbirliğini olumlu yönde etkilemektedir. Karşılıklı güven olgusu ise *fiziksel yakınlık* ile pekiştirildiği için fiziksel yakınlık, ortak yazarlılığı arttırmaktadır. Ponds vd.'nin çalışmalarında dikkat çektikleri diğer bir bilgi ise fiziksel yakınlığın, ortak yazarlılığı arttırdığına dair çok sayıda çalışma olmasına rağmen, “fiziksel yakınlık” kavramının, ortak yazarlılığı dolaylı olarak arttırabilecek bir özelliğe sahip olabileceğidir. Bu dolaylı etki, “*benzer dil (anadili) konuşulması*” ile de sağlanabilir. Bu nedenle fiziksel yakınlığın ortak yazarlılığa doğrudan etkisini araştıran çalışmaların yanında, dolaylı etkisini irdeleyen çalışmalara da ihtiyaç duyulduğu belirtilmektedir. Frame ve Carpenter (1979, s. 481) da benzer bir noktaya değinerek, uluslararası işbirliklerinde, “dil (anadil)”ın, “bölgesel coğrafi pozisyon”un, araştırmacıların bulundukları ülkelerde uygulanan “politikalar”ın ve “kültür”ün ortak yazarlılığı etkilediğini belirtmişlerdir. Katz ve Martin (1997, s. 5) bu bulgulara rağmen, araştırmacılardan birinin belirli bir uzmanlığa sahip olmasından dolayı, bilimsel anlamda işbirliğinin yapılabileceğini ifade etmektedirler. Yazarlara göre mekânsal olarak uzak mesafede bulunan bazı araştırmacılar, sadece gerekli uzmanlık bilgisine ulaşabilmek amacıyla, fiziksel mesafeye katlanıp, ilgili uzmanlık bilgisine sahip olan kişiyle ortak yazarlılık yapabilmektedirler.

Ortak yazarlılık konusunda yapılan çalışmaların bir kısmı (bkznz: Beaver ve Rosen, 1979; Subramanyam, 1983; Kretschmer, 1994; Durden ve Perri, 1995; Katz ve Martin, 1997; Braun vd., 2002; Glanzel, 2002; Lee ve Bozeman, 2005; He vd., 2009; Abbasi vd., 2011; Gazni, 2011; Jeong vd., 2011; Liao, 2011; Ductor, 2015; Bordons vd., 2015) ise ortak yazarlılığın “üretkenliğe” etkisini ya da ortaklaşa çalışmanın araştırmayı ne derece etkilediğini ortaya çıkarmaya yöneliktir. Bu çalışmalar, yayın

sayısının artmasının, ortak yazarlılık yapılan kişi sayısı ile doğru orantılı olduğunu göstermektedir. Bu bulguya göre *işbirliği yapan kişi sayısının artması*, “yapılan yayın sayısını” (üretkenliği) arttırmaktadır (Katz ve Martin, 1997, s. 5; Jeong vd., 2011, s. 967). Ortak yazarlılık, bazı Alman üniversitelerinde, akademisyenlerin performansının ölçülmesinde olumlu bir kriter olarak kullanılmaktadır (He vd., 2009, s. 306). Ortak yazarlığın üretkenliğe etkisi, ilk defa 1979 yılında 18. Yüzyılın erken dönemlerindeki Fransızca yayınları inceleyen Beaver ve Rosen (1979) tarafından bulgulanmıştır. Çalışmada ortak yazarlığın, yüksek derecede üretkenliğe neden olduğu sonucuna ulaşılmıştır (Glanzel, 2002, s. 462).

Durden ve Perri (1995, s. 75), ortak yazarlılık ile üretilen yayının etkinliği arasındaki ilişkiyi incelemişlerdir. Çalışma sonucunda ortak yazarlığın üretkenliği arttırdığı ve ortak yazarlığın artmasının, üretilen yayın sayısını yükselttiği bulgusuna ulaşılmıştır. Joeng vd. (2011, s. 968) ortak yazarlık gruplarının büyüklüğünün, üretkenliği etkilediğini ve büyük işbirliği gruplarının, küçük işbirliği gruplarına kıyasla, daha üretken olduklarını ve üretilen yayınların daha fazla etki değerine sahip olduğunu belirtmişlerdir. Subramanyam (1983, s. 33), 1983 yılına kadar yapılan “bilimsel anlamda işbirliği” konulu çalışmaları değerlendirmiştir. Subramanyam (1983, s. 36) ve Jeong vd. (2011, s. 967-968), işbirliğinin genellikle, yüksek üretkenliğe neden olduğunu ve ortak yazarlılık yapan kişi sayısının artmasıyla, üretkenliğin artış gösterdiğini ileri sürmüşlerdir.

Liao’nun (2011) ortak-yazarlılık ağları üzerinden kurguladığı çalışmasında da benzer bir bulguya ulaşılarak, ortak yazarlılık yapan kişi sayısının artmasının, araştırmanın kalitesini arttırdığı sonucuna ulaşılmıştır. Subramanyam (1986, s. 36), Katz ve Martin (1997, s. 15) ve Li vd. (2013, s. 1515)’ne göre ortak yazarlığın artması, makaledeki yazarların, diğer araştırmacılar tarafından görünürlüğünü ve diğer bilim insanları arasındaki hareketliliğini (birlikte çalışma konusunda) arttırmaktadır. Ductor (2015, s. 404) da benzer bir bulguya ulaşarak, ortak yazarlığın, akademik üretkenliği arttırdığı bulgusuna ulaşmıştır. Lee ve Bozeman (2005, s. 673-677), Amerika’da 443 akademisyen üzerinde yaptıkları görgül çalışmalarında, ortak yazarlığın bireysel üretkenliğe (üretilen yayın sayısına) etkisini irdelemiş ve ortak yazarlığın üretkenliği arttırdığı sonucuna ulaşmışlardır. Çalışmada elde edilen önemli bir bulgu, bu kavramlar arasındaki ilişkinin doğrudan bir ilişkiden ziyade dolaylı bir ilişki olabileceği ve ortak yazarlığın, üretkenliği, başka aracı değişkenlerin (yaş, akademik pozisyon/rütbe, finansal yardımlar, medeni hal, aile ilişkileri, iş tatmini, algılanan ayrımcılık, kullanılan işbirliği stratejisi) varlığıyla etkileyebileceğidir. Çalışmada özellikle vurgulanan nokta, bireysel ve çevresel unsurların, ortak yazarlılık ve performans/üretkenlik ilişkisini etkilediğidir.

Jeong vd. (2011, s. 968), ortak yazarlılık yapılırken, araştırmacının kullandığı işbirliği türünün de (tek yazarlı, içsel, yerel, uluslararası işbirliği) üretkenliği etkileyebileceğini ileri sürmüşlerdir. Yazarlar, uluslararası ortak yazarlıkların, ulusal ortak yazarlıklara göre iki kat daha fazla atıf aldığını belirtmişlerdir. Hoekman vd. (2010, s. 662), son yıllarda artış gösteren uluslararası ortak yazarlıklar neticesinde oluşan çalışmalara, ulusal (yerel) ortak yazarlıklara kıyasla, daha fazla atıf yapıldığını ileri sürmüşlerdir. He vd. (2009, s. 309) ise özellikle uluslararası ortak yazarlığın, yayınlanan çalışmanın atıf alma oranını arttırdığını belirtmişlerdir. He vd. (2009, s. 306-311), ortak yazarlılık ile yapılan yayının performansı arasındaki ilişkiyi irdelemişlerdir. Yeni Zelanda’daki bir üniversitenin, biyomedikal alanında çalışan 65 akademik

personelini temel alan ve metodolojisi makalelerdeki ortak yazarlılığı ortaya çıkararak, ortak yazarlılığın, yapılan yayının kalitesine etkisinin araştırıldığı çalışmada, aynı üniversite içindeki akademisyenlerin oluşturduğu ortak yazarlılığın ve uluslararası ortak yazarlılığın, yayının kalitesini arttırdığı bulgusuna ulaşılmıştır. Çalışmada yayın kalitesi, iki şekilde ölçümlenmiştir. Bunlardan biri, yayınlanan yayının, 5 yıllık ortalama etki değeri; diğeri ise yazarın kendi çalışmasına yaptığı atıflar dışında, yayının, son 2 yıl içerisinde aldığı atıf sayısı şeklinde kurgulanmıştır. Araştırma sonucunda dikkat çeken ve diğere bulgularla çelişen önemli bir bulgu, uluslararası ortak yazarlılığın, yayın kalitesine, aynı üniversitedeki akademisyenler tarafından gerçekleşen ortak yazarlılıktan daha fazla etki etmediğidir. Diğere bir ifadeyle bazen yerel ortak yazarlılıklar, uluslararası ortak yazarlılıklara kıyasla, yapılan yayının kalitesi açısından daha fazla performans artışına neden olabilmektedirler.

Katz ve Martin (1997, s. 5), yayın sayısından ziyade dergilere kabul edilen yayınların, “kabul oranını” da üretkenlik olarak değerlendirmişlerdir. Bazı çalışmalar ise (bkz: He vd., 2009; Bozeman ve Boardman, 2014), birlikte oluşturulan yayının, etki değeri yüksek bir dergide yayınlanmış olmasını, üretkenlik olarak belirlemişlerdir. Bu çalışmalara göre ortak yazarlılık yapılan kişi sayısının artması, yayınların etki değerini arttırmaktadır (Katz ve Martin, 1997, s. 5). Bozeman ve Boardman (2014, s. 1) da benzer bir noktaya değinerek, ortak yazarlılık yapan kişi sayısının artmasının, üretkenliği arttırdığını ve ortaya çıkan araştırmanın etki değerini yükselttiğini ileri sürmüşlerdir. Gazni ve Didegah (2011, s. 251-258), Harvard Üniversitesindeki akademisyenlerin 2000 ve 2009 yılları arasındaki yayınlarını incelemişlerdir. Ortak yazarlılık türlerinin, araştırmanın etki değeri ile ilişkisini araştıran çalışma, toplam 124.937 makale incelenerek gerçekleştirilmiştir. Çalışmada yayınların sadece %12’sinin tek yazarlı olduğu, farklı ortak yazarlılık türlerinin farklı disiplinlerdeki akademisyenlerin bir araya gelmesiyle oluştuğu, her disiplindeki çalışmaların %60’ının ortak-yazarlı olduğu ve yapılan çalışmaların çoğunluğunun farklı kurumlardaki akademisyenlerin bir araya gelmesiyle oluşturulduğu bulgularına ulaşılmakla birlikte; yazar sayısının artışıyla, ilgili yayına yapılan atıf sayısının da arttığı bulgusuna ulaşılmıştır. Bu bulgu, ortak yazarlılık yapan kişi sayısının artmasının, yayınlara yapılan atıf sayısını da attırdığı anlamına gelmektedir. Elde edilen diğere sonuçlar; farklı kurumlardaki akademisyenlerin oluşturduğu ortak yazarlı çalışmaların çok sayıda atıf aldıkları ve uluslararası ortak yazarlı çalışmaların, yerel ortak yazarlı çalışmalara kıyasla daha fazla atıf aldıkları şeklindedir. Özetle araştırmacılar; ortak yazarlılığın, çalışmaların etki değerini arttırdığı ve farklı kurumlardaki akademisyenlerin oluşturdukları ortak yazarlılıkların, farklı ülkelerdeki akademisyenlerin oluşturduğu ortak yazarlılıklara kıyasla çalışmanın etki değerini daha fazla arttırdığı bulgularına ulaşmıştır.

Glanzel (2002, s. 461-473) ise 1980 ve 1998 yılları arasında SCI’da yer alan Biyomedikal, Kimya ve Matematik alanındaki tüm makale vb. (editöre mektup, seminer özetleri, kitap incelemeleri) çalışmaları bibliyometrik bir yöntemle incelemiştir. Çalışma sonucunda ortak yazarlılığın üretkenliği (yapılan yayın faaliyetini) arttırdığı ve çalışmaların etki değerini yükselttiği sonucuna ulaşılmakla birlikte, özellikle uluslararası ortak yazarlılık türünün, diğere işbirliği türlerine kıyasla daha fazla atıf alarak üretkenliği ve yayınların etki değerini daha çok arttırdığı bulgusuna ulaşılmıştır. Katz ve Martin’e (1997, s. 5) göre ortak yazarlılık yapan bireylerin niteliği de önem taşımaktadır. *Üretkenliği yüksek ve başarılı araştırmacıların beraber çalışması,*

üretkenliği (yayın sayısını) de arttırmaktadır. Bilimsel anlamda işbirliği yapan bireylerin daha az üretken bireyler olmaları ise yapılacak yayın sayısını azaltmaktadır. Ductor (2015, s. 388) çalışmasında benzer bir noktaya değinerek, ortak yazarlılığın yapıldığı bireylerin özelliklerinin (başarılı olup olmamalarının), üretkenlik üzerinde önemli etkisi olduğunu belirtmiştir.

1.2.3. Ortak Yazarlılık Konulu Çalışmalarda Yöntem

Gerçekleştirilen yazın taramasında; ortak yazarlılık olgusunun ölçümüne ilişkin çalışmalarda (bkznz: Stokes ve Hartley, 1989, s. 101; Melin ve Persson, 1996, s. 366; Glanzel, 2002, s. 461; Newman, 2004, s. 5200; Glanzel ve Schubert, 2005, s. 257; Acedo vd., 2006, s. 958; Abramo vd., 2009, s. 155; He vd., 2009, s. 309; Hoekman vd., 2010, s. 663; Abbasi vd., 2011, s. 595; Ye vd., 2013, s. 55; Bordons vd., 2015, s. 137; Kim ve Perez, 2015, s. 223; Köseoğlu, 2016, s. 156; Arnaboldi vd., 2016, s. 84) sıklıkla bibliyometrik yöntemlerin kullanıldığı ve bibliyometrik yöntemlerin kullanımının uygun olduğunun savunulduğu görülmektedir (Glanzel, 2002, s. 461; Glanzel ve Schubert, 2005, s. 257; Acedo vd., 2006, s. 958; Jeong vd., 2011, s. 970). Çalışmalar, bibliyometrik yöntemlerden biri olan ortak-yazarlılığı ölçümlemeye (Frame ve Carpenter, 1979, s. 481; Subramanyam, 1983; Glanzel ve Schubert, 2005, s. 257; Acedo vd., 2006, s. 958; Gazni vd., 2011, s. 255) ve ortak yazarlılık ağını ortaya çıkarmaya eğilimlidirler (Subramanyam, 1983, s. 33; Melin, 2000, s. 32; Acedo vd., 2006, s. 958; He vd., 2009, s. 309; Hoekman vd., 2010, s. 663; Jeong vd., 2011, s. 970).

Acedo vd.'ne (2006, s. 958) göre bilimsel işbirliğinde genellikle ortak yazarlılık üzerine yoğunlaşılmasının nedeni, yayınların, genel anlamda bilimsel gelişimde önemli rol oynaması ve akademisyenlerin ödüllendirmelerinde kullanılan bir gösterge olmalarıdır. *Ortak yazarlılık ağı*, bilimsel bilgi üretmek amacıyla bir araya gelen bireylerin oluşturduğu işbirliklerinden oluşan yapıyı ifade eder (Newman, 2001, s. 404; Newman, 2004, s. 5200; Arnaboldi vd., 2016, s. 82). Sadece bir kişi tarafından yapılan bir yayın, yayın yapan kişi açısından sadece o kişiyi kapsadığı için bireysel bir ortak yazarlılık ağı oluşturur; diğer bir ifadeyle sosyal ağ içerisinde sadece bir kişi bulunur. Bir kişiden oluşan çok sayıda bireysel ağlar bir araya geldiklerinde ise büyük bir sosyal ağ oluşur. Bu sosyal ağ, *ortak yazarlılık ağı* olarak adlandırılır. Bu şekilde oluşan sosyal ağa katılan her bir yazar, kimi zaman dolaylı olarak bir yayının ortak yazarının, ortak yazarı olur ve ağı genişletirler (Li vd., 2013, s. 1515).

Ortak yazarlılık ağı analizi, yönetim alanında da kullanılabilen bibliyometrik yöntemlerden birisidir (Zupic ve Cater, 2015, s. 435). Bilimsel işbirlikleri genelde sosyal ağlar vasıtasıyla ortaya çıkar ve sosyal ağlar, bu birliktelikleri farklı şekilde etkiler (Abbasi vd., 2011, s. 595). Yazındaki ilgili çalışmalar (bkznz: Newman, 2001, 2004; Otte ve Rousseau, 2002; Ding, 2011; Li vd., 2013; Ye vd., 2013; Ductor, 2015; Zupic ve Cater, 2015; Arnaboldi vd., 2016) irdelendiğinde, ortak yazarlılık ağını açıklamak için sosyal ağ analizinin kullanıldığı görülmektedir (Li vd., 2013, s. 1516). Mark E. J. Newman'ın (2001), ilk defa ortak yazarlılıkla ilgili grafikleri, sosyal ağ analizinin araçlarını kullanarak oluşturduğu ortak yazarlılık ağları (Aktaran: Kumar, 2015, s. 55), bilimsel işbirliği yapan yazarlar arasındaki sosyal ağı incelemektedir (Newman, 2004, s. 5200; Zupic ve Cater, 2015, s. 435). Ortak yazarlılık ağlarının ortaya çıkarılması için sosyal ağ analizi kullanılmaktadır fakat girilen verilerin türü açısından ortak yazarlılık ağlarının, sosyal ağlardan farklılaştıklarını söylemek mümkündür (Abbasi vd., 2011, s. 595; Ye vd., 2013, s. 56).

Sosyal ağ analizi ile elde edilen sosyal ağ haritası, aktörler arasındaki ilişkileri ya da ilişkilerin yoğunluğunu gösterir. Fakat ortak yazarlık ağlarından oluşan haritalar, yazarlar arasındaki yayın yapma sıklığını göstermektedir. Ortak yazarlık ağları, sosyal ağ analizinde kodlanırken, yazarlar ya da bilim insanları, düğümleri (aktörleri) temsil ederler. Düğümler arasındaki ilişkiyi gösteren doğrular ise yazarlar arasındaki işbirliğini, kaç defa yayın yapılmış olduğunu ya da en az bir defa yayın yapılmış olduğunu ifade eder (Newman, 2004, s. 5200; Abbasi vd., 2011, s. 595; Ding, 2011, s. 190). İki yazarın, beraber ya da ortak yazarlı bir yayın yapmış olmaları, ağ içinde aktörler arasındaki bağları gösteren doğruları temsil eder. Ortak yazar ağ haritaları, yazarların ne kadar sayıda yayın yaptıklarını, yazarların kaç kişiyle yayın/yayınlar yapmış olduklarını ve yazarlar arasındaki yakınlık ya da uzaklığı, beraber yapılmış olan çalışmalar açısından gösterir (Newman, 2004, s. 5200).

Bazı çalışmalar (bkz: Melin, 2000, s. 32; Li vd., 2013, s. 1515; Bordons vd., 2015, s. 135) ise ortak yazarlığı ölçmenin, bazı kısıtlar (birliklilik faaliyetinin niteliksel/iletişime dayalı bir özellik olduğu ve bu nedenle ölçülemeyeceği) nedeniyle olanaksız olduğunu ileri sürerken, çoğu çalışma ise birlikliliğin ölçülmesinin olanaklı olduğunu ifade etmektedir. Bu noktada ortak yazarlığın ölçümünün önemli bir kısıta sahip olduğu belirtilebilir. Bu kısıt, çalışmaya katkıda bulunmuş olan herkesin, çalışmanın yazarı olarak gösterilmiyor olabileceğidir. Bazen, çalışmada ismi bulunmayıp, ona katkıda bulunan bilim insanları da bulunmaktadır. Bilimsel anlamda işbirliği yapan bireylerin, ilgili çalışmaya eşit düzeyde katkı yapmamış olabilecekleri de ortak yazarlığın ölçülmesinin taşıdığı kısıtlardan bir diğeridir (Katz ve Martin, 1997, s. 2-3; Glanzel ve Schubert, 2005, s. 258).

2. Yönetim ve Organizasyon Bilim Alanında Ortak Yazarlık

Çalışmanın bu kısmında “yönetim ve organizasyon alanında ortak yazarlığın” nasıl bir çerçeve çizdiğinin belirlenebilmesi amacıyla yönetim (ve organizasyon) alanında, ortak yazarlık konusunda yayınlanmış olan makaleler kapsamlı bir incelemeye tabi tutulmuştur. Gerçekleştirilen yazın taraması sonucunda ulaşılan yayınların detaylı incelenmeleriyle aşağıdaki saptamalara ulaşılmıştır.

Floyd vd. (1994, s. 734), yönetim alanında ortak yazarlığın artış gösterdiğini ileri sürmüşlerdir. Ortak yazarlığın *Academy of Management Journal (AMJ)*, *Academy of Management Review (AMR)* ve *Administrative Science Quarterly (ASQ)* dergilerinde 1960’larda %18,3 olduğu, 1970’lerde %47,7’ye ulaştığı ve 1980’lerde ise bu oranın %60,1’e yükseldiğini belirtmişlerdir. Floyd vd. (1994, s. 736-742), AMJ, AMR ve ASQ dergilerinde ortak yazarlı olarak yayın yapan 241 kişiye mail aracılığıyla sorularını yönelmiş ve 161 kişiden geri dönüş almışlardır. Edinilen verilerin içerik analizine tabi tutulduğu nitel araştırma sonrasında, belirtilen dergilerde ortak yazarlı yayın yapan bireylerin üç nedenle ortak yazarlı yayın yaptıkları bulgusuna ulaşılmıştır. Bunlardan ilki görev unsurlarının, programın ve iş bölümünün yapıldığı işbirliklerinin genellikle *belirgin bir çıktı (yayın) üretmek* amacıyla yapıldığıdır. Güvenin, arkadaşlığın ve esnekliğin var olduğu işbirliklerinde ise ortak yazarlık, iki tarafın birbirlerinden bir şey öğrenecekleri *sosyal bir etkileşim* olarak görülmektedir. Ortak yazarlık yapılmasının nedeni olarak ulaşılan bir diğer bulgu ise bireyler arasındaki *güç farklılıklarıdır*. Diğer bir ifadeyle, bireyler, diğer bireylerle ortak yayın yaparken, onların güçlerini önemsemektedirler. Makaleye göre güç, bireyin görevde kalma süresiyle artış göstermektedir. Bireyin ünvanının yükselmesi, saygınlığının artması ve prestij

kazanması, bireyin gücünü arttırmaktadır. Prestijli ya da güçlü yazarların, ortak yazarlı yayınlarda isim sırasını umursamadıkları elde edilen bulgular arasındadır.

Inkpen ve Beamish (1994, s. 703-713), “uluslararası işletmecilik” alanında yayın yapan *Journal of International Business Studies* dergisinin, yayın hayatına başladığı 1970 yılından 1994 yılına kadar olan 25 yıllık yayınlarını incelemişlerdir. Araştırmada, belirtilen dergide yayınlanan makaleler, “yazarlar, yazarların bağlı oldukları üniversiteler ve makalelerin ait oldukları disiplinler” açısından irdelenmiştir. Çalışmanın, bu makale kapsamında incelenmesinin nedeni, dergide yayınlanan çalışmaların diğer disiplinlere oranla önemli bir çoğunluğunun yönetim ve organizasyon alanına dahil olmasıdır. 25 yıllık dönem içerisinde yayınlanan toplam 633 çalışmanın %17,5’i pazarlama, %16,3’ü ekonomi, %16,1’i finans alanına dahil iken, çalışmaların %13,1’i yönetim, %4,1’i organizasyon ve %5,1’i insan kaynakları ve endüstri ilişkileri alanına dahildir. Çalışmalar yazarlar açısından incelendiğinde, 1970-74 yılları arasındaki 5 yıllık dönemde yayınlanan 71 makalenin, %76’sı tek yazarlı iken; %24’ü iki yazarlıdır. Bu dönemde sadece tek ve iki yazarlı yayın yapılmıştır. 1990-94 yılları arasını içeren 5 yıllık döneme gelindiğinde ise yayınlanan 161 çalışmadan, %37’si tek yazarlı, %43’ü iki yazarlı, %16’sı üç yazarlı, %3’ü dört yazarlı ve %1’i beş ve daha fazla yazarlıdır. Bu bulgu iki yazarlı yayınların yıllar itibarıyla arttığını göstermekle birlikte; tek yazarlı yayınların 25 yıl içerisinde hemen hemen yarı yarıya düştüğünü göstermektedir. Bu sonuç, Floyd vd.’nin (1994) çalışmalarında ileri sürdüğü AMJ, AMR ve ASQ dergilerinde tek yazarlılığın 1960’lı yıllarda %82 iken, 1980’li yıllarda %40’a düştüğü (yarı yarıya) bulgusuyla benzeşmektedir. 25 yıllık dönemde yayınlanan 633 çalışmada dikkat çeken bulgu, yayınların 330 tanesinin tek yazarlı, 231 tanesinin ise iki yazarlı olduğudur. Diğer 72 yayın ise üç ve daha fazla yazarlı çalışmalardan oluşmaktadır. Bu bulgular, yıllar itibarıyla iki yazarlı çalışmaların önemli ölçüde arttığını göstermektedir. Çalışmada yayınlar aynı zamanda en fazla üretken olan yazar açısından da incelenmiştir. Makalede üretkenlik hesaplamak için kullanılan yöntemle göre tek yazarlı bir yayında, yazarın üretkenlik puanı 1 iken, iki yazarlı bir yayında her bir yazarın üretkenlik puanı, 0,5 (1/2) olmaktadır. 4 yazarlı bir yayında, yazar başına düşen üretkenlik puanı ise 0,25 (1/4)’tir. Araştırmada, belirtilen dergideki 25 yıllık dönemde en üretken yazarın *yönetim* alanında çalışan David Ricks (6,78) olduğu belirtilmiştir. Çalışmada ulaşılan bir diğer sonuç ise 25 yıllık dönemde yayın yapan yazarların en çok Güney Carolina Üniversitesi’nde çalışıyor olmalarıdır.

Ang (1997, s. 89-97), yayınladığı araştırma notunda (research note) *Asia Pacific Journal of Management* dergisinde 1983 ve 1996 yılları arasında yayınlanan 221 çalışmayı inceleyerek, 14 yıllık süreç içerisinde bu dergide yayınlanan çalışmalarda odaklanılan konuları, araştırma yapılan ülkeleri ve yazarlarla ilgili bilgileri (ortak yazarlılığın varlığı, yazarların ait oldukları kurumların hangi ülkelere ait olduğu) araştırmıştır. Çalışma sonucunda, bu makale konusu açısından dikkat çeken bulgu, 1983 ve 1996 yılları arasında her bir yayına düşen yazar sayısının 1,81 olduğudur. Bu değer, ilgili yıllar arasında, ortak yazarlı yayınlar yapıldığını göstermektedir. Özellikle 1991 yılından sonraki her yılda, yayın başına düşen yazar sayısının 1,91’den yüksek olması, dergide özellikle 1992 yılı ve sonrasında daha fazla ortak yazarlı yayın yapıldığına işaret etmektedir. 1992 yılı öncesinde 4 ve daha fazla yazarlı yayınların 2 tane olup, bu sayının 1992 ve sonrasında 6 olması, belirtilen dergideki ortak yazarlılığın ilerleyen yıllar itibarıyla arttığını göstermektedir. Ortak yazarlılık oranının arttığı 1992 yılı ve

sonrasında elde edilen bir diğer dikkat çekici bulgu ise 1994, 1995 ve 1996 yıllarında en fazla yayının iki yazarlı olarak yapıldığıdır.

Dyer ve Sanchez (1998, s. 287-294) çalışmalarında, *Family Business Review* dergisini 1988 ve 1997 yılları arasında (10 yılda) yayınlanan çalışmalar açısından içerik analiziyle incelemişlerdir. Çalışmada, dergide yayınlanan makaleler konu ve yazar tasnifine tabi tutulmuştur. 10 yıllık süreç içinde dergide yayınlanan makalelerde incelenen konuların büyük bir çoğunluğunun yönetim alanına dahil olması nedeniyle, bu dergi incelemeye alınmıştır. Çalışmalarında yazarların büyük çoğunluğunun yönetim alanında çalıştıkları ve genellikle akademisyenlerden oluştukları bulgularına ulaşılmakla birlikte, ortak yazarlılık konusuyla ilişkili olarak, incelenen 186 makaleden yarısının tek yazarlı, yarısının ise çok yazarlı olduğu bilgisi elde edilmiştir. Bu makalelerden tek yazarlı olanların, büyük oranda derginin yayın hayatına başladığı ilk yıllarda yazıldığı ve yıllar itibarıyla ortak yazarlı yayınlarda artış olduğu sonuçlarına ulaşılmakla birlikte, ortak yazarlı yayın yapan yazarların, genellikle aynı alanda çalıştıkları ve aynı uzmanlık alanlarına dahil oldukları bulgusuna ulaşılmıştır. Dyer ve Sanchez (1998), benzer özelliklere sahip olan bireylerin beraber çalıştıkları bulgusuna dikkat çekmekte ve alanın gelişimi ve dergide daha yenilikçi, orijinal ve nitelikli çalışmaların yayınlanabilmesi için farklı alanlarda çalışan yazarların bilimsel anlamda işbirliği yapmaları gerektiği hususuna değinmektedir.

Acedo vd.'nin (2006, s. 957-962) çalışması, ortak yazarlılık konusunda yönetim alanında yapılmış temel araştırmalardan biridir. Ortak yazarlılık konusunun irdelenmesinin özellikle 2000'li yıllarla artış göstermesi ve ortak yazarlılığın, son yıllar itibarıyla daha da popülerlik kazanması, bunun nedeni olarak gösterilebilir. Çalışma üç amaç etrafında kurgulanmıştır. Bunlar, yönetim alanında “ortak yazarlılık olgusunun belirleyici unsurlarını ya da nedenlerini ortaya çıkarmak”, “ortak yazarlılığın, üretilen yayını nasıl etkilediğini (üretkenlik/yayının etki değeri üzerine etkisini) irdellemek” ve “sosyal ağ analiziyle oluşturulmak istenen ortak yazarlılık ağlarının nasıl bir ağ yapısı çizdiğini belirlemek”tir. Araştırmada; *Academy of Management Journal*, *Academy of Management Review*, *Administrative Science Quarterly* ve *Journal of Management* dergilerinin içinde bulunduğu toplam 10 dergi incelenmiştir. Bu dergilerden 7 tanesi Amerikan menşeli iken; 3 tanesi Avrupa dergileridir. Makalede bu kapsamda 1980 ve 2002 yılları arasında yayınlanmış analize uygun toplam 11022 tane çalışma (makale, araştırma notları, editör yazıları) ve bu çalışmaların yazarları (toplam: 10176) incelenmiştir. Toplam 10176 yazardan 6657 tanesinin bu dergilerde sadece 1 defa yayın yapmış oldukları görülmüştür. Bu yazarlardan 5515 tanesinin ise ortak yazarlı çalışmalarda yer aldıkları yani örneklem dahilindeki tüm çalışmalarda tek başlarına yayın yapmadıklarına ulaşılmıştır. 10176 yazardan sadece bir defa yayın yapanlar dışında diğerlerinden 2006 tanesinin ortak yazarlı yayınlar yaptıkları ve sadece 1308 tane yazarın hem ortak yazarlı hem de bireysel olarak yayın yaptıkları saptanmıştır.

Acedo vd. (2006, s. 962-964) bu sonucu; yazarların genellikle üretkenliklerini arttırmak ve hem nitelik anlamında daha kaliteli yayınlar yapmak, hem de nicelik anlamında daha çok sayıda yayın üretmek istedikleri için ortak yazarlı yayınlar yapmaları şeklinde yorumlamaktadır. Çalışmada elde edilen bir diğer bulgu, yıllar içinde yönetim alanındaki ortak yazarlı yayınların artış gösterdiği ve bu artışın düzensiz olduğudur. Ortak yazarlı yayınların diğer çalışmalara kıyasla daha uzun oldukları (sayfa sayısı açısından) elde edilen bir diğer sonuçtur. Acedo vd.'ne (2006) göre kurumların (üniversite vb.) bilimsel anlamda üretkenliği arttırmak için yaptıkları baskılar ortak

yazarlı çalışma yapmanın nedenleri arasında gösterilebilir. Örneklemede seçilen dergilerin etki değerlerinin çok yüksek olması da ihtiyaç duyulan nitelik açısından yazarları ortak yazarlı çalışmalara yönelten ve ortak yazarlılığı arttıran bir nedendir. Özellikle yüksek düzeyde nicel/sayısal yöntem bilgisi gerektiren AMJ (Academy of Management Journal) ve MS (Management Science) gibi dergiler, nitelik ihtiyacı nedeniyle ortak yazarlı yayın yapılmasını gerektirebilmektedir. Daha az nicel/sayısal yöntem bilgisi gerektiren Avrupa dergilerinde (OS: Organization Studies, JMS: Journal of Management Studies, HR: Human Relations), nicel yöntem hakimi olunması gerektiren Amerika menşeli dergilere kıyasla (örneklemedeki diğer 7 dergi) daha çok tek yazarlılığın bulunması bunu desteklemektedir.

Acedo vd.'nin (2006, s. 965) elde ettiği bir diğer sonuç, çok ortak yazarlı çalışmaların, tek yazarlı çalışmalara kıyasla çok daha fazla atıf aldıklarıdır. Bu durum, yazındaki araştırma sonuçlarından elde edilen, ortak yazarlı çalışmaların, daha kaliteli olmaları bulgusu ile açıklanmaktadır. Araştırma sonucunda edinilen diğer bir bulgu, yönetim alanında en çok atıf almış çalışmaların, tek yazarlı, üç yazarlı ve daha fazla yazarlı çalışmalara kıyasla iki yazarlı çalışmalar olduklarıdır. İki yazarlı çalışmalar, en çok atıf alma derecesi açısından diğer çalışmalardan önemli ölçüde farklılaşmaktadırlar. Bu bulgu Siva vd.'nin (1998) sosyal bilimler alanında yaptığı çalışmasında edinilen “ortak yazarlılığın sosyal bilimlerde azaldığı” bulgusuyla paralellik göstermektedir. Edinilen başka bir sonuç, yönetim alanında yazında başı çeken ve öne çıkan yazarların birbirleriyle daha fazla ortak yazarlık yaptıklarıdır (öne çıkma durumu, yazarın atıf alma sayısı ile ölçümlenmiştir.) Bu, yönetim alanında başarılı yazarların, diğer başarılı yazarlarla çalışmak istediklerini göstermektedir. Ulaşılan başka bir sonuç, “öne çıkan” yazarların diğer büyük çoğunluktaki çalışmalarının, “mentor/yönlendiren-öğrenen” bilimsel işbirliği türüyle gerçekleştiğidir. Acedo vd.'ne göre (2006, s. 967-972) bu bulgu, eşitsizliğin yüksek olduğu bireylerden ziyade meslektaşların (aynı mesleği yapan, aynı alanda çalışan) birlikte çalışmak istediklerini göstermektedir. Önceki kısımlarda da belirtildiği gibi yazarlar, diğer yazarlarla bilgi paylaşımında bulunurken, ortak bir yön ve özellik aramaktadırlar. Çalışmanın amaçlarından biri olan ilgili makalelerin yazarları arasındaki ilişkileri (bağlantıları) ortaya çıkarmak için oluşturulan ortak yazarlılık ağında, ağ yoğunluğunun çok düşük (0,0002) olduğu bulgusuna ulaşılmıştır. Ağ yoğunluğunun 1 olması, tüm yazarlar arasında bağlantı olduğunu gösterir. Acedo vd., (2006) bu değer oldukça düşük olmasını, örneklem dahilindeki yazar sayısının çok fazla olmasıyla açıklamaktadır. Fakat bu, yine de ortak yazarlılık ağında, yazarların çoğu arasında yüksek düzeyde kopukluk (bağlantı olmamasını) olduğunu göstermektedir. Ortak yazarlılık ağında, ağın diğer kısmıyla bağlantılı olmayan çok sayıda farklı (ağdan izole olmuş) grupların bulunduğu bilgisine ulaşılmıştır. Acedo vd.'nin (2006) çalışmasında elde edilen bir diğer bulgu, yönetim alanında belirli bir yazarın ortak yazarlarının ortak yazarlılık yapma düzeyinin (0.681) makalede kıyaslanan diğer bilim dallarında (tıp, sosyoloji, bilgi sistemleri, fizik) elde edilen sonuçlara kıyasla yüksek olduğudur. “Yüksek Enerji Fiziği” alanı, yönetim alanından daha yüksek bir değere (0.726) sahiptir. Bu, yönetim alanında ortak yazarlılık yapan yazarların, ortak yazarlılık yapma eğilimlerinin yüksek olduğunu göstermektedir.

Acedo vd.'nin (2006) çalışmasında; ortak yazarlılık ağlarında irdelenen başka bir nokta, hangi yazarların en merkezi yazarlar olduklarıdır. Bir sosyal ağda (ortak yazarlılık da bir sosyal ağdır) derece merkeziliği yüksek olan aktör, ağdaki diğer aktörlerle en fazla bağlantıya sahip olan kişidir. Diğer bir ifadeyle derece merkezilik, ağ

içinde en çok sayıda kişiyle bağlantıya sahip olmak anlamına gelmektedir ve bağın güç derecesiyle ilişkili değildir. Çalışmada incelenen dergilerdeki yazarlardan, M. A. Hitt (85) (*stratejik yönetim*), R. E. Hoskisson (56) (*stratejik yönetim*), M. H. Lubatkin (56) (*vekalet kuramı*) ve K. G. Smith (54) (*stratejik yönetim ve girişimcilik*), en fazla derece merkeziliğe sahip olan aktörlerdir. Ortalama derece merkezilik ise 2,86 olup, en yüksek derece merkeziliğe sahip olan M. A. Hitt ile kıyaslandığında çok düşüktür. Bu, ağdaki her bir yazarın, diğer yazarlardan ortalama olarak 3 (2,86)'üyle bağlantı kurduğunu göstermektedir. Arasındalık merkeziliği ise yazarların birbirlerine aracılık yapma düzeyini gösterir. Arasındalık merkeziliği en yüksek olan ya da ağdaki yazarlar arasında bağlantıda olmayan yazarları köprü kurarak birbirine bağlayan ya da en fazla aracılık yapan yazarlar ise, sırasıyla H. L. Lee (2,535) (*tedarik zinciri*), D. C. Hambrick (1.949) (*stratejik yönetim*) ve K. G. Smith (*stratejik yönetim ve girişimcilik*) (1.581)'dir. En fazla aracılık yapan yazarlar irdelendiğinde, bu kişilerin yönetim alanında en başta gelen (önemli) dergilerin editörleri oldukları ve üç tanesinin ise *Academy of Management* dergisinin başkanlığını yaptıkları görülmektedir. Ağdaki ortalama arasındalık merkeziliği (aracılık yapma) değeri ise çok düşük (0,017)'tür. Bu değer, ağdaki yazarların, birbirleriyle iletişimleri olmayan yazarlara, çok fazla aracılık etmediklerini göstermektedir. Yönetim alanındaki yazarlardan en fazla merkezi olanların, “strateji”, “örgüt kuramı”, “işlemler yönetimi” ve “pazarlama” alanında uzmanlaştıkları görülmektedir. Makalede elde edilen bir diğer sonuç, tüm merkezilik derecelerinde yüksek değere sahip olan yazarların, aynı kişiler oldukları ve aynı kişilerden oluşan, stratejik olarak konumlanmış, bir grup oluşturduklarıdır.³

Sosyal ağ analizinde tespit edilebilecek başka bir nokta ise ağdaki çekirdeği (core/ana/öz) ve periferdekileri (çekirdek dışındakiler/çevredekiler) ortaya çıkarmaktır. Makaledeki ortak yazarlılık ağında çekirdekte bulunan kişiler, temel olarak “örgüt kuramı” ve “stratejik yönetim” alanlarında çalışan kişilerdir. Çalışmada yapılan başka bir analiz sonucu elde edilen önemli bir bulgu ise yönetim alanındaki en önemli dergilerdeki bilimsel işbirlikleri (ortak yazarlıklar), bu işbirliklerinde (ortak yazarlıklarda) en fazla aktif olan (diğer yazarlarla bağlantı içinde olan) bir grup yazardan oluşmaktadır. En seçkin yazar grubunun, daha az işbirliği (ortak yazarlılık) yapma eğiliminde oldukları ulaşılan bulgulardandır. Acedo vd. (2006, s. 978-980)'nin elde ettiği bir diğer sonuç, farklı disiplinlerde uzmanlaşmış yazarların, birbirleriyle bağlantılı olduklarıdır. Örneğin stratejik yönetim yazarları ile insan kaynakları yazarları arasında ya da kaynak temelli konular üzerinde çalışan yazarlar ile kaynak bağımlılığı kuramı yazarları arasında bağlantılar vardır. Bu bulgu aslında yönetim alanında çalışılan konularda sınırların geniş olduğunu ve yönetim alanındaki farklı konular arasında geçirgenliğin olduğunu göstermektedir.

Moody'nin (2004) “sosyal bilimler” alanındaki ortak yazarlılığı inceleyen makalesi de benzer bir bulguyu savunmaktadır. Bu çalışmada; her ne kadar bilimsel anlamda farklı konuların irdelendiği birbiriyle bağlantılı olmayan alanlar olsa da, örneklem küçültüldüğünde ve yönetim alanına indirgendiğinde, ortak yazarlılık ağı aracılığıyla farklı konular çalışan yazarların birbirleriyle yayın yaptıkları sonucuna ulaşılmıştır. Bir diğer bulgu ise stratejik yönetim konusunda çalışan M. A. Hitt, R. E. Hoskisson ve R. D. Ireland'ın, ortak yazarlı olarak diğer bir ifadeyle beraberce alanın en önde gelen dergilerinde birçok yayın yaptıkları ve çok başarılı bir takım

³ Paragrafta adı geçen yazarların uzmanlık alanları, parantez içinde ve italik yazım şekliyle belirtilmiştir.

oluşturduklarıdır. Bu yazarlar, hem kendi aralarında, hem de bireysel olarak, diğer birçok yazarla yayın yapmışlardır. Sonuç olarak bu çalışmada; diğer disiplinlerle karşılaştırıldığında, yönetim alanındaki ortak yazarlı çalışmalarda artış olduğu, yönetim alanındaki ortak yazarlı çalışmalar ile tek yazarlı çalışmalar arasında, yayının etki değeri (üretkenlik) açısından pek bir farkın olmadığı ancak yayınlandıkları dergiler açısından fark olduğu, iki yazarlı çalışmaların, diğer yayınlara kıyasla, daha yüksek etki değerine sahip olduğu, yönetim alanındaki ortak yazarlılık ağlarının, sosyoloji ve bilgisayar bilimleri gibi disiplinlerdeki ortak yazarlılık ağlarından pek farklılaşmadığı fakat doğa bilimlerindeki ağlardan oldukça farklılaştığı, merkezdeki yazarların ve alanda öne çıkan yazarların birbirleriyle bağlantılı oldukları, farklı alanlarda çalışan yazarların beraberce ortak yayınlar yaptıkları, çok sayıda yayına sahip olan başarılı ve üretken yazarların birbirleriyle bağlantılı oldukları ve daha çok Güney Amerika'daki birkaç prestijli üniversitede çalışan yazarların, ortak yazarlılık ağında baskın konumda oldukları ve bu yazarların dergi editörlükleri gibi profesyonel işbirliklerinde de yer aldıkları, yönetim alanındaki konular arasında sınırların geniş olduğu ve baskın konulardan ziyade geçirgenliğin var olduğu bulgularına ulaşılmıştır.

Manton ve English ise (2007, s. 164-167) makalelerinde; 4 farklı dönemde 3'er yıllık takiplerle (sırasıyla 1970-1972, 1980-1982, 1990-1992, 2000-2002) işletme alanındaki 6 önemli dergiyi incelemişlerdir. Makalede, belirlenen yıllar itibariyle bu dergilerde yayınlanan çalışmaların çok-yazarlılık açısından nasıl bir çerçeve çizdiği ortaya çıkarılmaya çalışılmıştır. Bu altı dergiden üç tanesi, yönetim alanında önde gelen dergiler olan *Academy of Management Journal*, *Administrative Science Quarterly* ve *Management Science*'dir. Araştırma sonucunda ulaşılan bulgulardan biri, ortak yazarlı çalışmaların oranının 2000-2002 yılları itibariyle *AMJ*'de %78,6, *ASQ*'da %74,2 ve *MS*'de %81,6 olduğudur. Manton ve English (2007), bu dergilerdeki ortak yazarlılık oranının yıllar itibariyle artış gösterdiğini belirtmiştir. Makalede irdelenen başka bir nokta, belirlenen yıllardan oluşan bu 4 farklı dönemde makale başına düşen yazar miktarıdır. *AMJ*'de 1970-1972 periyodunda bu oran 1,48 iken; 2000-2002 periyodunda 2,28'e ulaşmıştır. Makale başına düşen yazar miktarı, *ASQ* için 1970-1972 döneminde 1,53 iken, 2000-2002 döneminde 2,14'e ulaşmıştır. Aynı oran *MS* için belirtilen dönemler itibariyle sırasıyla 1,45 ve 2,24'tür. Çalışmanın amacı doğrultusunda incelenen başka bir nokta, çok-yazarlılığın yıllar içerisindeki durumudur. *AMJ*'de 4 ayrı dönem itibariyle tek yazarlılığın oldukça azaldığı (%63,5'den %21,4'e düştüğü), iki, üç, dört ve beş yazarlıkların artış gösterdiği görülmektedir. Fakat en büyük artış iki ve üç yazarlılıkta gerçekleşmiştir. 1970-1972 döneminde çift yazarlılık oranı %28,2 iken, 2000-2002 döneminde bu oran %41,9'a ulaşmıştır. Üç yazarlılık ise 1970-1972 döneminde %5,9 iken, 2000-2002 döneminde bu oran %27'ye ulaşmıştır. Diğer iki yönetim dergisi incelendiğinde benzer sonuçlara ulaşılmıştır. Tek yazarlılık yıllar itibariyle azalma göstermiş, çok yazarlı yayınlarda en fazla artış, iki ve üç yazarlılıkta gerçekleşmiştir. Bu bulgular, yönetim alanındaki üç önemli dergide belirlenen dönemler itibariyle ortak yazarlı yayınlarda artış olduğunu göstermektedir.

Manton ve English (2008, s. 283-287), işletme dergilerindeki hediye yazarlığı (gift authorship) araştırdıkları makalelerinde, işletme alanında çalışan 433 akademisyene anket uygulayarak ortak yazarlılığın neden gerçekleştiği ve işletme alanındaki dergilerde yayın yapan yazarların ortak yayınlarındaki ortak yazarlılık özellikleri ile ilgili bazı bulgulara ulaşmışlardır. İşletme dergilerinde, son 50 yıl içinde ortak yazarlılığın arttığını belirten Manton ve English (2008), anketi cevaplayan 442

akademisyenden sadece 9 tanesinin daha önce ortak yazarlık yapmamış olduğu ve neredeyse dörtte birinin (en büyük çoğunluk olan %23,5) yönetim alanında çalıştığı bulgusuna ulaşmışlardır. İşletme alanında farklı bilim dalları (muhasabe, pazarlama vb.) üzerine çalışan akademisyenlerin, çoğunun genellikle aynı disiplinde (işletme alanında) çalışan bireylerle ortak yazarlık yaptıkları sonucuna ulaşılmakla birlikte, cevaplayıcıların %66,8'inin işletme alanının farklı dallarında (muhasabe, pazarlama vb.) çalışan bireylerle ortak yayın yaptıkları bulgusuna ulaşılmıştır. Bu bulgular, “ortak yazarlığın gerçekleşme nedenleri” başlığı altında detaylı yazın taraması sonucu ulaşılan, “bireylerin çeşitli açılardan benzerlik taşıdıkları bireylerle ortak yazarlık yaptıkları ya da yapmak istedikleri” bilgisini desteklemektedir. Ulaşılan başka bir bulgu, cevaplayıcıların %43'ünün, “matematik ya da istatistik” alanındaki uzmanlarla ortak yayın yaptıklarıdır. Bu bulgu, ortak yazarlığın gerçekleşme nedenlerinden biri olan “nicel/sayısal yöntemlere hakimiyet ihtiyacı”nı doğrulamaktadır. Bireyler, sayısal yöntemlere yeterli düzeyde hakim olamadıkları için ortak yazarlık yapma arayışına girebilmektedirler. Cevaplayıcıların %21'inin “bilgisayar ya da bilişim uzmanı”yla çalıştıklarını ve %32'sinin ise “işletme alanı dışında çalışan uzmanlarla” ortak yayın yaptıklarını ifade etmeleri de bu bilgiyi desteklemektedir. Çalışmada ulaşılan başka bir sonuç ise cevaplayıcılardan %9,2'sinin çalışmaya hiç katkıda bulunmamış bireylerle ortak yazarlık yapmış olduklarıdır. Manton ve English'in (2008) çalışmasındaki bu bulgu, Katz ve Martin'in (1997) tespitini doğrulamakla birlikte, ortak yazarlık ağı analizi ile gerçekleşen önemli sayıda yayının en büyük kısıtını oluşturmaktadır. Ulaşılan bu sonuç, aslında daha önceki ana başlık altında aktarılan bilgileri desteklemekte ve yazında benimsenmiş olan “ortak yazarlık ağı analizi” dışında, farklı ve özellikle de nitel analiz yöntemlerinin gerekliliğini ortaya çıkarmaktadır. Buna ek olarak çalışmadaki bu sonuç, ortak yazarlık ile bilimsel işbirliğini eş anlamlı olarak ele alan yazındaki önemli miktarda çalışmanın eksikliğini de göstermektedir. Diğer bir ifadeyle ortak yazarlık, bilimsel işbirliği anlamına gelmemektedir. Bilimsel işbirliğinin bulunmadığı fakat ortak yazarlığın gerçekleştiği yayınların varlığı, iki olgunun eş anlamlı olarak kullanılmaması gerektiğini göstermektedir. Manton ve English (2008), aynı anketi kullandıkları bu çalışmalarına benzer bir çalışmayı 2004 yılında gerçekleştirmiş ve benzer sonuçlara ulaşmışlardır.

Xu vd. (2008, s. 189-207), 1996 ve 2006 yılları arasında yayınlanan altı uluslararası işletme dergisindeki yazar üretkenliklerini ortaya çıkarmışlardır. Çalışmada incelenen dergilerden bir tanesi *Management International Review (MIR)* olduğu için, çalışma, bu makaleye dahil edilmiştir. Çalışmada MIR dergisindeki 1996 ve 2006 yılları arasında yayınlanan 344 makale incelenmiş ve bu makalelerden 107 tanesinin tek yazarlı, 155'inin iki yazarlı, 68'inin üç yazarlı, 13'ünün dört yazarlı ve 1 tanesinin 5 veya daha fazla yazarlı olduğu bulgusuna ulaşılmıştır. Elde edilen bu bulguda dikkat çeken nokta, iki yazarlı çalışmaların en fazla sayıda olduğudur. Çalışma başına düşen yazar sayısı ise 2'dir. Xu vd., Inkpen ve Beamish'in (1994) çalışmalarında kullandıkları üretkenlik puanlama yöntemini kullanmışlardır. MIR dergisinde en fazla üretkenlik puanına sahip olan yazarlar sırasıyla Y. Luo (4,5) ve P. J. Buckley (4,42)'dir. Dergide belirtilen yıllar arasında yayın yapan yazarların ortalama üretkenlik puanı ise 0,59'dur. Bu bulgu, çalışmaların daha çok iki yazarlı olarak yapıldığı bulgusunu desteklemekle birlikte, tek yazarlı yayınların çokluğundan kaynaklanan 0,9'luk puan artışının varlığını göstermektedir.

Debicki vd. (2009, s. 151-166), 2001 ve 2007 yılları arasında 30 yönetim dergisinde yer alan “aile işletmeleri” konulu 291 makaleyi incelemişlerdir. Çalışmada “aile işletmeleri” alanında odaklanılan konuları ortaya çıkarmak için içerik analizi yapılmış olmakla birlikte, aile işletmeleri makalelerindeki yazarların oluşturduğu ortak yazarlık ağı ortaya çıkarılmıştır. Çalışmada içerik analizi sonucunda aile işletmeleri konulu çalışmalarda en çok odaklanılan konuların, “kurumsal yönetim” ve “liderlik ve sahiplik” konuları olduğu bulunmuştur. Ortak yazarlık ağının ortaya çıkarıldığı çalışmada, yazarlardan oluşan ağın, düşük bir yoğunluğa sahip olduğu (0,0032) sonucuna ulaşılmakla birlikte, bu oranın Acedo vd.’nin (2006) çalışmasında elde edilen rakamsal değerden (0,0002) daha yüksek olduğu bulgulanmıştır. Ağın düşük bir yoğunluğa sahip olması, aile işletmeleri çalışan yönetim araştırmacılarının, makale yazımı konusunda, birbirleri arasında çok fazla etkileşimde bulunmadıklarını göstermektedir. Fakat bu rakamsal değer Acedo vd.’nin (2006) çalışmasında edinilen rakamdan yüksek olması, “yönetim” yazarlarına kıyasla, “aile işletmeleri” çalışan yönetim yazarlarının ortak yazarlık konusunda birbirleriyle daha fazla ilişki kurduklarını göstermektedir. Çalışmada ortaya çıkarılan ortak yazarlık ağında en yüksek derece merkeziliğine sahip olan yazarlar, J. J. Chrisman (30), J. H. Chua (29), J. H. Astrachan (18) ve P. Sharma (16)’dır. Bu kişiler, ağ içinde en fazla ilişkiye sahip olan kişilerdir. Derece merkeziliğinin yüksek olması, ilgili kişinin, ağ içindeki daha çok sayıda kişiyle iletişimde bulunmuş olduğunu gösterir. Ortak yazarlık ağında arasındalık merkeziliği en yüksek olan, diğer bir ifadeyle ağda en çok sayıda bireyi birbirine bağlayan bireyler (en fazla köprü kuran/aracılık eden bireyler) ise J. H. Astrachan (0,350), P. Sharma (0,245), J. Chua (0,102) ve R. X. Smyrnios (0,101)’dur. Arasındalık merkeziliği yüksek üç bireyin, aynı zamanda derece merkeziliği yüksek bireyler olması, ağ içinde en fazla bağlantıya sahip olan bireylerin, ağda en fazla aracılık rolü üstlenen bireyler olduğunu göstermektedir. Derece ve arasındalık merkeziliği sonuçları, Acedo vd.’nin (2006) çalışmasında elde edilen sonuçlarla farklılaşmaktadır. İki çalışmada merkezde bulunan bireyler, farklı kişilerdir. Ortak yazarlık ağı açısından elde edilen diğer bir bulgu ise ağda, 4 ayrı alt ortak yazarlık ağının (4 kümenin) bulunduğudır. Büyük ortak yazarlık ağındaki 4 alt ortak yazarlık ağı kümelerinden bir tanesi, 19 yazarı barındıran ana alt kümedir. Dikkat çeken bulgu, merkeziliği en yüksek bireylerin, bu ana alt ortak yazarlık ağı kümesi içinde bulunduklarıdır. Bu 4 alt küme dışında, ağda hiç bir yazarla ilişkisi olmayan 9 ayrı yazar vardır. Çalışmada yazarların hangi üniversiteden oldukları da araştırılmıştır. Çalışma sonucunda az sayıda üniversiteden (sırasıyla Mississippi State University, University of Alberta, University of Calgary ve Kennesaw State University, Jönköping International Business School), az sayıda akademisyenin aile işletmeleri alanının gelişiminde baskın oldukları bulgusuna ulaşılmıştır. Belirli az sayıda üniversitede, aile işletmeleri alanının gelişimini sağlayan kısıtlı sayıda temel yazarlar bulunmaktadır. Bu bulgu, yazarlar arasında daha fazla bilgi paylaşımı olabilmesi için daha fazla sayıda dergi editörüne veya konferans organizatörlerine, birleştirici ya da köprü kurucu rolün düştüğüne işaret etmektedir.

Ronda-Pupo ve Guerras-Martin (2010, s. 821-830), *Strategic Management Journal* dergisinde 1980 ile 2009 yılları arasında yayınlanan makaleleri, makalelerin yazarlarının bağlı oldukları ülkeler açısından incelemiş ve bu ülkelerin ağ haritasını ortaya çıkarmışlardır. Stratejik yönetim alanının gelişimiyle ilgili bir çerçevenin oluşturulmasının amaçlandığı çalışmada, bu makaleyi ilgilendiren bir bulguya ulaşılmış olması nedeniyle çalışma, bu makale kapsamına dahil edilmiştir. 1980 ile 2009 yılları

arasında 38 ülkeden 3145 yazarın yayınlamış olduğu 1616 makalenin incelendiği bu çalışmada dikkat çeken bulgu, 1980-1989 zaman diliminde yayınların %49,08'inin tek yazarlı olduğu; 1990-1999 zaman diliminde bu oranın %33,5'e düştüğü ve 2000-2009 zaman periyodunda ise bu oranın %23,76'ya düştüğüdür. Bu bulgu stratejik yönetim alanında yıllar itibariyle ortak yazarlılığın arttığını göstermekle birlikte, ilk dönemde (1980-1989) var olan tek yazarlı yayınların baskınlığının, yıllar içerisinde önemli ölçüde azaldığını göstermektedir. En çok sayıda yayının Amerika'da (yayınların %72,9'u) yapılmış olması çalışmada dikkat çeken önemli bulgulardandır.

Matherne III vd. (2013)⁴, 2001 ve 2009 yılları arasında 30 yönetim dergisinde yayınlanan 394 makale incelenmişlerdir. Makalede, yazarların bir önceki çalışmasıyla (bknz: Debicki vd., 2009) benzeşen sonuçlardan biri, 2001 ve 2009 yılları arasında aile işletmelerini ele alan ilgili makalelerin üzerinde en çok odaklandıkları konuların, “kurumsal yönetim” ve “liderlik ve sahiplik” olduğudur. Ortak yazarlılık ağı haritasının ortaya çıkarıldığı çalışmada, ağın 0,0018 rakamsal değeri taşıyan ağ yoğunluğuna sahip olduğu bulgulanmıştır. Bu bulgu, yazarların önceki çalışma bulgusundan (0,0032) farklılaşmakla birlikte, ağda bulunan bireylerin, birbirleriyle daha az etkileşim içinde olduklarını göstermektedir. Çalışmada en yüksek derece merkeziliğine sahip bireyler sırasıyla J. J. Chrisman (32), J. H. Chua (21), P. Sharma (14) ve S. M. Danes (13) olarak bulunmuştur. Bu bulgu, önceki çalışmayla benzeşen sonuçlara sahiptir. Tek fark, Debicki vd. (2009)'nin çalışmasında, derece merkeziliği en yüksek dört birey arasında, S. M. Danes isminin olmamasıdır. Bu çalışmada, derece merkeziliği en yüksek beşinci kişi ise bir önceki çalışmada dördüncü sırada olan F. W. Kellermanns (12)'dir. Arasındalık merkeziliği sonuçları ise önceki çalışmadan önemli ölçüde farklılaşmaktadır. Çalışmada, arasındalık merkeziliği en yüksek olan bireyler, sırasıyla J. J. Chrisman (0,243), L. Steier (0,194), P. Sharma (0,172) ve J. H. Astrachan (0,152)'dir. Bu bulgu, ilerleyen yıllar içerisinde aracılık rolü üstlenen kişilerin farklılaştığını (J. J. Chrisman ve L. Steier açısından) ya da aracılık rolü üstlenen kişilerin, bu rolü eskisi kadar üstlenmediklerini ve aracılık yapma düzeylerinin azaldığını (P. Sharma ve J. H. Astrachan açısından) göstermektedir. Araştırmada ortak yazarlılık ağı yoğunluğu daha düşük düzeyde olmasına rağmen, diğer çalışmadan farklı olarak bu ağda toplam 3 alt kümeye rastlanmıştır. Çalışma bulgularında dikkat çeken nokta, 3 alt küme içindeki en büyük/ana kümenin aktör (birey/yazar) sayısının, önceki çalışmaya kıyasla 19'dan 28'e çıkmış olduğudur. Bu bulgu, yıllar içerisinde, birbirleriyle etkileşim içinde olan ve “aile işletmeleri” çalışan ana kümeye (yazar kümesine), yeni bireylerin (yazarların) dahil olduğunu göstermektedir. Araştırmada, ortak yazarlılık ağı haritasından yola çıkarak önceki çalışmaya kıyasla dikkat çeken bulgu, bu çalışmada çok daha az sayıda yazarın (5 tane) ağdaki ana küme dışında kaldığıdır. Diğer çalışmada bu sayı 22'dir (bknz: Debicki, 2009, s. 157). Ek olarak bu çalışmada, ağ içinde hiçbir kimseyle bağlantısı olmayan yazar bulunmamaktadır. Önceki çalışmada ise ortak yazarlılık ağı içerisinde hiçbir kimseyle bağlantısı olmayan 9 yazar bulunmaktadır. Bu sonuçlar, yıllar itibariyle aile işletmeleri konusunda çalışan yazarların birbirleriyle daha fazla ortak yazarlı yayınlar yaptıklarını göstermektedir. Bu bilgiyle çelişen “ağ yoğunluğunun düşüklüğü” bulgusu ise ağ içerisindeki aktör sayısının yıllar itibariyle bir hayli artmasıyla açıklanabilir. Aktör sayısının çokluğu,

⁴ Bu çalışma Debicki vd.nin (2009) çalışmasının, geliştirilmiş halidir. Aynı yazar grubu tarafından gerçekleştirilen bu çalışma, önceki çalışmadan (bknz: Debicki vd., 2008), kapsama dahil edilen yıllar (2001-2009) itibariyle farklılaşmaktadır.

birbirleriyle daha fazla etkileşim içinde olan ve yoğun bir ağ olarak yorumlanabilecek ortak yazarlılık ağının yoğunluğunun, önemli ölçüde düşmesine neden olabilir. Bu çalışmada ulaşılan, “az sayıda üniversiteden (sırasıyla Mississippi State University, University of Alberta, Jönköping International Business ve School, University of Calgary) az sayıda akademisyenin baskın olması” bulgusu da önceki çalışmayla benzeşmektedir.

Köseoğlu (2016, s. 153-167), stratejik yönetim alanındaki ortak yazarlılığı araştırdığı çalışmasında 1980 ve 2014 yılları arasında *Strategic Management Journal* dergisinde yayınlanan 2092 makaleyi, “yazarlar” açısından irdelemiştir. Stratejik yönetim alanındaki ortak yazarlılığın evriminin ortaya çıkarılmaya çalışıldığı makalede, 1980 ve 2014 yılları arasında makale başına düşen yazar sayısının 1,13; yazar başına düşen makale sayısının ise 0,88 olduğu bulgusuna ulaşılmıştır. Köseoğlu, 1980 yılından başlayarak yedişer yıllık zaman dilimlerindeki ortak yazarlılığı incelediği çalışmasında, 35 yıl içerisinde yıllar itibariyle ortak yazarlılığın artış gösterdiğini bulgulamıştır. 2092 makalenin irdelendiği çalışmada, toplam 2364 tane yazara ulaşılması ve bu yazarların makalelerde görünme sıklığının 4255 olması da ortak yazarlılığın yıllar içerisinde artış gösterdiğini desteklemektedir. Çalışmada elde edilen bir diğer sonuç, 2092 makaleden 598’inin tek yazarlı iken; 946’sının iki yazarlı olmasıdır. Üç yazarlı yayın sayısı ise 442’dir. Bu bulgu ortak yazarlılıkta iki yazarlılığın, tek yazarlılığa kıyasla baskın olduğunu göstermekle birlikte, en fazla gerçekleşen ortak yazarlılıkların iki yazarlı çalışmalar olduğunu göstermektedir. Çalışmada edinilen başka bir bulgu ise ortak yazarlılık ağının yoğunluğunun düşük olduğudur. Bu, ağda bulunan yazarların birbirleri arasında düşük düzeyde bağlantı olduğuna işaret etmekle birlikte, her geçen yıl, ortak yazarlılık ağına katılan yazar sayısının artmasıyla da açıklanmaktadır. Çalışmada edinilen bir diğer bulgu ise az sayıda akademisyenin, stratejik yönetim alanının gelişiminde baskın konumda olduğu ve belirtilen dergide yayınlanan çalışmaların çoğunluğunun bu az sayıdaki yazar tarafından yapılmış olduğudur. Çalışmada ulaşılan başka bir bulgu ise ortak yazarlılık ağı içinde bulunan ağ kümelerinden biri olan ana/en büyük ağ kümesinin aktörlerinin (yazar sayısının) yıllar içinde artış göstermiş olduğudur. 1980-86 yıllarını kapsayan zaman diliminde ana ağ kümesinde sadece 4 tane yazar bulunurken; 2014 yılına gelindiğinde ana ağ kümesinin elemanları önemli ölçüde artış göstermiştir. Çalışmada elde edilen sonuçlardan bir diğeri de, yazarlar arasında gerçekleşen bilimsel işbirliğinin, üretkenliği arttırdığıdır.

Köseoğlu (2016, s. 203- 210), *Strategic Management Journal* dergisinde 1980 ve 2014 yılları arasında yayınlanan 2092 makalenin yazarlarının bağlı oldukları kurumların ağını sosyal ağ analizi yardımıyla ortaya çıkarmıştır. Çalışmada, bu makale kapsamına dahil olan önemli bulgulardan biri, 1980 ve 2014 yılları arasında, ilgili dergide yayınlanan 2092 makalenin 598’inin tek yazarlı, 1494’ünün ise çok yazarlı⁵ (multi-authorship) olarak yapılmış olduğudur. Çalışma bulgularında dikkat çeken önemli nokta, 7’şer yıllık zaman dilimlerine ayrılmış 5 gruptan, ilk zaman diliminde (1980-1986) yapılan 195 yayınının 105 tanesinin tek yazarlı olduğudur. Diğer 4 zaman diliminde tek yazarlı yayınların sayısı (sırasıyla: 155, 129, 119 ve 90) yıllar itibariyle azalma göstermiştir. Özellikle 2000’den sonraki yıllarda, 2001-2007 zaman aralığında yayınlanan 487 yayından 119’unun ve 2008-2014 zaman diliminde yayınlanan 583

⁵ Çalışmada ortak yazarlı çalışmalar, iki yazarlı, üç yazarlı vb. şekilde sınıflandırılmamış ve tüm bu ortak yazarlı çalışmaları betimlemede “çok yazarlılık” (multi-authorship) kavramı kullanılmıştır.

yayından sadece 90 tanesinin tek yazarlı olması, stratejik yönetim alanında ortak yazarlılığın yıllar içinde arttığının ve tek yazarlı yayınların baskınlığının azaldığının kanıtı olarak gösterilebilir.

Ülkemiz yazınında ise Pekdemir vd. (2016, s. 81-85), İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi İşletme Yönetimi ve Organizasyonu Anabilim Dalı akademisyenlerinin 2005 ile 2014 yılları arasındaki yayınlarını incelemişlerdir. Çalışma kapsamında 147 yayın incelenmiş ve ortak yazarlılık konusu kapsamında, yayınların en çok üç yazarlı (55 adet) ve iki yazarlı (42 adet) yapıldıkları bulgusuna ulaşılmıştır. Toplamda yayınların %87'sinin ortak yazarlı olduğu, özellikle 2009 yılından sonra tek yazarlı eserlerin oranlarında azalma görüldüğü, 2009 ve 2010 yıllarında yapılan yayınların tamamının ortak yazarlı olduğu, yayınların %59'unun aynı alanda çalışan bireylerle yapıldığı, %29'unun ise alan dışında (mühendislik, pazarlama, lojistik, finans vb.) çalışan bireylerle yapıldığı sonuçlarına ulaşılmıştır.

Sonuç ve Tartışma

Bilimsel işbirliği türlerinden biri olan “ortak yazarlılık”, özellikle son yıllarda farklı disiplinlerden akademisyenlerin ilgi odağı haline gelmiştir. Konuya olan ilginin artmasıyla birlikte, ortak yazarlılık olgusu, “ortak yazarlılığı oluşturan nedenler” ve “ortak yazarlılığın yapıldığı çalışmalarda, yayınların kalitesi ve ortak yazarlılığın üretkenliğe etkisi” gibi konularda çok sayıda araştırmada, inceleme konusu olmuş ve olmaya da devam etmektedir. Konuyu inceleyen araştırmaların önemli bir çoğunluğunda bibliyometrik bir yöntem olan “ortak yazarlılık ağı”nın ortaya çıkarılması da araştırmacıların, “bilimsel işbirliği” kavramına ve konusuna kıyasla “ortak yazarlılık” kavramına ve konusuna odaklanmalarına neden olmuştur.

Ortak yazarlılığın yıllar itibariyle artmış olması, yönetim alanındaki çalışmalarda, ortak yazarlılığın nasıl bir çerçeve çizdiğinin merak edilmesine yol açmıştır. Yönetim ve organizasyon alanında ortak yazarlılığı irdeleyen çalışmalar bir bütün halinde değerlendirildiğinde, bu alanda ortak yazarlılığın arttığı söylenebilir. Makalede incelenen yönetim çalışmaları bulgularının, benzeşen önemli ortak noktası, yönetim alanında özellikle iki yazarlılığın önemli ölçüde arttığı ve yıllar itibariyle tek yazarlılığın niceliksel baskınlığının azaldığıdır. Yayınların üretkenliğe etkisini araştıran bazı çalışmalarda ise iki yazarlı olarak gerçekleştirilen ortak yazarlı yayınların, diğer bireysel ve ortak yazarlı çalışmalara kıyasla daha fazla atıf aldıkları ve bu yayınların daha fazla etki değerlerine sahip olduklarıdır. Çalışma bulgularında benzeşen başka bir nokta ise bireylerin aynı uzmanlık alanında çalışan benzer özellikteki bireylerle ortak yazarlılık yaptıkları fakat buna rağmen, farklı disiplinlerde çalışarak farklı niteliksel özellikleri (nicel yöntemlere hakim olma gibi) barındıran bireylerle yaptıkları ortak yazarlılık oranının da artış gösterdiği. Yönetim alanındaki farklı konularda sınırların olmadığı ve farklı uzmanlık alanları arasındaki sınırların geçirgen olduğu düşüncesi de bu bulguyu destekler niteliktedir. Yönetim alanındaki çalışmalarda edinilen bir diğer benzeşen bulgu ise araştırmalarda ortaya çıkarılan ortak yazarlılık ağlarının yoğunluklarının düşük olduğudur. Yazarlar bu bulguları, genellikle ortak yazarlılık ağına katılan yeni yazarların artmasıyla açıklamaktadırlar. Ortak yazarlılık ağı içindeki izole grupların yıllar itibariyle oldukça azalması, bu açıklamanın en büyük dayanağını oluşturmaktadır. Çalışmada edinilen ortak araştırma bulgularından çıkarılan diğer bir saptama ise çok başarılı araştırmacıların birbirleriyle bağlantı içinde olduklarıdır. Bu tespit, alandaki en başarılı araştırmacıların ortak yazarlılık ağı içerisinde genellikle aynı

ana alt küme içerisinde yer almalarından ve büyük ortak yazarlılık ağı içerisindeki derece merkeziliği en yüksek bireylerin bu kişiler olmalarından kaynaklanmaktadır. Bu kişilerden bir kısmının arasındalık merkeziliği puanlarının yüksek olması da bireylerin, diğer yazarlar arasında aracılık rolü üstlenmiş olduklarını göstermektedir.

Yönetim alanındaki ortak yazarlı çalışmaları irdelendiğinde, yerel yazında bu konunun henüz fark edilmemiş olduğu ve yabancı yazın çalışmalarında ise çoğunun özellikle 2006 yılındaki Acedo vd.'nin çalışmasından sonra artış gösterdiği dikkat çekmektedir. Özellikle yerel yazında yönetim alanında “ortak yazarlılık” konusunun işlenmesine ihtiyaç vardır. Yabancı yayınlarda ise dikkat çeken nokta, genellikle “ortak yazarlılığın varlığını” araştıran betimsel ya da tanımlayıcı çalışmaların yapılmış olduğudur. Yönetim alanındaki bu çalışmaların, betimsel bulguları araştırmanın yanında, “yönetim alanı özelinde ortak yazarlılığın nedenlerini ve sonuçlarını” tespit etmeye yönelik çalışmalara ihtiyaç olduğu düşünülmektedir.

Kaynakça

- Abbasi, A., Altmann, J. ve Hossain, L., (2011). “Identifying the Effects of Co-Authorship Networks on the Performance of Scholars: A Correlation and Regression Analysis of Performance Measures and Social Network Analysis Measures”, *Journal of Informetrics*, Vol. 5, No. 4, 594-607.
- Abramo, G., D’Angelo, C. A. ve Costa, F. D., (2009). “Research Collaboration and Productivity: Is There Correlation?”, *Higher Education*, Vol. 57, No. 2, 155-171.
- Acedo, F. J., Barroso, C., Casanueva, C. ve Galan, J. L., (2006). “Co-authorship in Management and Organizational Studies: An Empirical and Network Analysis”, *Journal of Management Studies*, Vol. 43, No. 5, 957-983.
- Amabile, T. M., Patterson, C., Mueller, J., Wojcik, T., Odomirok, P. W., Marsh, M. ve Kramer, S. J., (2001). “Academic-Practitioner Collaboration in Management Research: A Case of Cross-Profession Collaboration”, *Academy of Management Journal*, Vol. 44, No. 2, 418-431.
- Ang, S. H., (1997). “Fourteen Years of Research in the Asia Pacific Journal of Management”, *Asia Pacific Journal of Management*, Vol. 14, No. 1, 89-97.
- Arnaboldi, V., Dunbar, R. I. M., Passarella, A. ve Conti, M., (2016). “Analysis of Co-Authorship Ego Networks”, *İçinde International Conference and School on Network Science* (s. 82-96), Springer, Cham.
- Beaver, D. ve Rosen, R., (1979). “Studies in Scientific Collaboration: Part I. The Professional Origins of Scientific Co-Authorship”, *Scientometrics*, Vol. 1, No. 1, 65-84.
- Bordons, M., Aparicio, J., González-Albo, B. ve Díaz-Faes, A. A., (2015). “The Relationship Between the Research Performance of Scientists and Their Position in Co-Authorship Networks in Three Fields”, *Journal of Informetrics*, Vol. 9, No. 1, 135-144.
- Bozeman, B. ve Boardman, C., (2014). *Research Collaboration and Team Science: A State of the Art Review and Agenda*, Springer, London.
- Bukvova, H., (2010). “Studying Research Collaboration: A Literature Review”, *Sprouts: Working Papers on Information Systems*, Vol. 10, No. 3, 1-18.

- Debicki, B. J., Matherne III, C. F., Kellermanns, F. W. ve Chrisman, J. J., (2009). “Family Business Research in the New Millennium: An Overview of the Who, the Where, the What and the Why”, *Family Business Review*, Vol. 22, No. 2, 151-166.
- Ding, Y., (2011). “Scientific Collaboration and Endorsement: Network Analysis of Coauthorship and Citation Networks”, *Journal of Informetrics*, Vol. 5, No. 1, 187-203.
- Ductor, L., (2015). “Does Co-authorship Lead to Higher Academic Productivity?”, *Oxford Bulletin of Economics and Statistics*, Vol. 77, No. 3, 385-407.
- Durden, G. C. ve Perri, T. J., (1995). “Coauthorship and Publication Efficiency”, *Atlantic Economic Journal*, Vol. 23, No. 1, 69-76.
- Dyer W. G. ve Sanchez, M., (1998). “Current State of Family Business Theory and Practice as Reflected in Family Business Review 1988-1997”, *Family Business Review*, Vol. 11, No. 4, 287-295.
- Floyd, S. W., Schroeder, D. M. ve Finn, D. M., (1994). “Only If I'm First Author: Conflict over Credit in Management Scholarship”, *Academy of Management Journal*, Vol. 37, No. 3, 734-747.
- Frame, J. D. ve Carpenter, M. P., (1979). “International Research Collaboration”, *Social Studies of Science*, Vol. 9, No. 4, 481-497.
- Frenken, K., Hoekman, J., Kok, S., Ponds, R., Oort, F. V. ve Vliet, J. V., (2009). “Death of Distance in Science? A Gravity Approach to Research Collaboration”, *İçinde Innovation Networks: New Approaches in Modelling and Analyzing (43-58)*, Edt: Andreas Pyka, Andra Scharnhorst. Springer, Berlin.
- Gazni, A. ve Didegah, F., (2011). “Investigating Different Types of Research Collaboration and Citation Impact: A Case Study of Harvard University's Publications”, *Scientometrics*, Vol. 87, No. 2, 251-265.
- Glanzel, W., (2002). “Coauthorship Patterns and Trends in the Sciences (1980-1998): A Bibliometric Study with Implications for Database Indexing and Search Strategies”. *Library Trends*, Vol. 50, No. 3, 461-473.
- Glanzel, W. ve Schubert, A., (2005). “Analysing Scientific Networks Through Co-Authorship”, *İçinde Handbook of Quantitative Science and Technology Research: The Use of Publication and Patent Statistics in Studies of S&T Systems (s. 257-279)*, Edt: Henk F. Moed, Wolfgang Glanzel ve Ulrich Schmoch, Kluwer Academic Publishers, America.
- Glanzel, W., Schubert, A., ve Braun, T., (2002). “A Relational Charting Approach to the World of Basic Research in Twelve Science Fields at the End of The Second Millennium”, *Scientometrics*, Vol. 55, No. 3, 335-348.
- Hagstrom, W.O., (1965). *The Scientific Community*, Southern Illinois University Press, Carbondale.
- He, Z. L., Geng, X. S. ve Campbell-Hunt, C., (2009). “Research Collaboration and Research Output: A Longitudinal Study of 65 Biomedical Scientists in A New Zealand University”, *Research Policy*, Vol. 38, No. 2, 306-317.

- Hoekman, J., Frenken, K. ve Tijssen, R. J. W., (2010). “Research Collaboration at a Distance: Changing Spatial Patterns of Scientific Collaboration within Europe”, *Research Policy*, Vol. 39, No. 5, 662-673.
- Inkpen, A. C. ve Beamish, P. W., (1994). “An Analysis of Twenty-Five Years of Research in the Journal of International Business Studies”, *Journal of International Business Studies*, Vol. 25, No. 4, 703-713.
- Jassawalla, A. R. ve Sashittal, H. C., (1998). “An Examination of Collaboration in High-Technology New Product Development Processes”, *Journal of Product Innovation Management*, Vol. 15, No. 3, 237-254.
- Jeong, S., Choi, J. Y. ve Kim, J., (2011). “The Determinants of Research Collaboration Modes: Exploring the Effects of Research and Researcher Characteristics on Co-Authorship”, *Scientometrics*, Vol. 89, No. 3, 967-983.
- Katz, J. S., (1994). “Geographical Proximity and Scientific Collaboration”, *Scientometrics*, Vol. 31, No. 1, 31-43.
- Katz, J. S. ve Martin, B. R., (1997). “What is Research Collaboration?”, *Research Policy*, Vol. 26., No. 1, 1-18.
- Kim, J. ve Perez, C., (2015). “Co-Authorship Network Analysis in Industrial Ecology Research Community”, *Journal of Industrial Ecology*, Vol. 19, No. 2, 222-235.
- Köseoğlu, M. A., (2016). “Growth and Structure of Authorship and Co-Authorship Network in the Strategic Management Realm: Evidence from the Strategic Management Journal”, *Business Research Quarterly*, Vol. 19, No. 3, 153-170.
- Köseoğlu, M. A., (2016). “Mapping the Institutional Collaboration Network of Strategic Management Research: 1980–2014”, *Scientometrics*, Vol. 109, No. 1, 203-226.
- Kraut, R. E., Galegher, J. ve Egidio, C., (1988a). “Relationships and Tasks in Scientific Collaboration”. *Human-Computer Interaction*, Vol. 3, 31-58.
- Kraut, R., Egidio, C. ve Galegher, J., (1988b). “Patterns of Contact and Communication in Scientific Research Collaboration”. *İçinde Proceedings of the 1988 ACM Conference on Computer-Supported Cooperative Work* (s. 1-12).
- Kretschmer, H., (1994). “Coauthorship Networks of Invisible Colleges and Institutionalized Communities”, *Scientometrics*, Vol. 30, No. 1, 363-369.
- Kumar, S., (2015). “Co-authorship Networks: a Review of the Literature”, *Aslib Journal of Information Management*, Vol. 67, No. 1, 55-73.
- Lee, S. ve Bozeman, B., (2005). “The Impact of Research Collaboration on Scientific Productivity”, *Social Studies of Science*, Vol. 35, No. 5, 673-702.
- Lee, Y. S., (2000). “The Sustainability of University-Industry Research Collaboration: An Empirical Assessment”, *The Journal of Technology Transfer*, Vol. 25, No. 2, 111-133.
- Li, E. Y., Liao, C. H. ve Yen, H. R., (2013). “Co-authorship Networks and Research Impact: A Social Capital Perspective”, *Research Policy*, Vol. 42, No. 9, 1515-1530.
- Liao, C. H., (2011). “How to Improve Research Quality? Examining the Impacts of Collaboration Intensity and Member Diversity in Collaboration Networks”, *Scientometrics*, Vol. 86, No. 3, 747-761.

- Manton, E. J. ve English, D. E., (2006). “Reasons for Co-authorship in Business Journals and the Extent of Guest or Gift Authorships”, *Delta Pi Epsilon Journal*, Vol. 48, No. 2, 86-95.
- Manton, E. J. ve English, D. E., (2007). “The Trend Toward Multiple Authorship in Business Journals”, *Journal of Education for Business*, Vol. 82, No. 3, 164-168.
- Manton, E. J. ve English, D. E., (2008). “An Empirical Study of Gift Authorships in Business Journals”, *Journal of Education for Business*, Vol. 83, No. 5, 283-287.
- Matherne III, C. E., Debicki, B. J., Kellermanns, F. W. ve Chrisman, J. J., (2013). “Family Business Research in the New Millennium: An Assessment of Individual and Institutional”, *Handbook of Research on Family Business* (s. 17- 40), Edt: K. X. Symirnous, P. Z. Poutziouris ve S. Goel.
- Melin, G., (2000). “Pragmatism and Self-Organization: Research Collaboration on the Individual level”, *Research Policy*, Vol. 29, No. 1, 31-40.
- Melin, G., ve Persson, O., (1996). “Studying Research Collaboration Using Co-Authorships”, *Scientometrics*, Vol. 36, No. 3, 363-377.
- Moody, J., (2004). “The Structure of a Social Science Collaboration Network: Disciplinary Cohesion from 1963 to 1999”, *American Sociological Review*, Vol. 69, No. 2, 213-238.
- Newman, M. E., (2004). “Coauthorship Networks and Patterns of Scientific Collaboration”, *Proceedings of the National Academy of Sciences*, Vol. 101, No. 1, 5200-5205.
- Newman, M. E., (2001). “The Structure of Scientific Collaboration Networks”, *Proceedings of the National Academy of Sciences*, Vol. 98, No. 2, 404-409.
- Otte, E. ve Rousseau, R., (2002). “Social Network Analysis: A Powerful Strategy, also for the Information Sciences”, *Journal of Information Science*, Vol. 28, No. 6, 441-453.
- Pekdemir, I. M., Sözüer, A., Yaşlıoğlu, D. T. ve Ceran, E. B., (2016). “Yönetim ve Organizasyon Yazını Üzerine İnceleme: Bir Anabilim Dalı Akademisyenlerinin 2005-2014 Yılları Arasındaki Yayınları”, *Istanbul University Journal of the School of Business*, Vol. 45, 81-93.
- Ponds, R., Oort, F. V. ve Frenken, K., (2007). “The Geographical and Institutional Proximity of Research Collaboration”, *Papers in Regional Science*, Vol. 86, No. 3, 423-443.
- Ronda-Pupo, G. A. ve Guerras-Martín, L. A., (2010). “Dynamics of The Scientific Community Network within the Strategic Management Field through the Strategic Management Journal 1980–2009: the Role of Cooperation”, *Scientometrics*, Vol. 85, No. 3, 821-848.
- Siva, N., Hermanson, D. R. ve Hermanson, R. H., (1998). “Co-Authoring in Refereed Journals: Views of Accounting Faculty and Department Chairs”, *Issues in Accounting Education*, Vol. 13, No. 1.
- Stokes, T. D. ve Hartley, J. A., (1989). “Coauthorship, Social Structure and Influence within Specialties”, *Social Studies of Science*, Vol. 19, No.1, 101-125.
- Subramanyam, K., (1983). “Bibliometric Studies of Research Collaboration: A Review”, *Journal of Information Science*, Vol. 6, No. 1, 33-38.

- Tahai, A. ve Meyer, M. J., (1999). “A Revealed Preference Study of Management Journals' Direct Influences”, *Strategic Management Journal*, Vol. 20, No. 3, 279-296.
- Xu, S., Yalcinkaya, G. ve Seggie, S. H., (2008). “Prolific Authors and Institutions in Leading International Business Journals”, *Asia Pacific Journal of Management*, Vol. 25, No. 2, 189-207.
- Ye, Q., Li, T. ve Law, R., (2013). “A Coauthorship Network Analysis of Tourism and Hospitality Research Collaboration”, *Journal of Hospitality and Tourism Research*, Vol. 37, No. 1, 51-76.
- Zupic, I. ve Cater, T., (2015). “Bibliometric Methods in Management and Organization”, *Organizational Research Methods*, Vol. 18, No. 3, 429-472.

Co-Authorship in Management and Organization Science

Sahra SAYĞAN TUNÇAY

Kastamonu University
Faculty of Economics and
Administrative Sciences
Kastamonu, Turkey

orcid.org/0000-0002-1555-1054
sahratacl@hotmail.com

Olca SÜRGEVİL DALKILIÇ

Dokuz Eylül University
Faculty of Economics and
Administrative Sciences
İzmir, Turkey

orcid.org/0000-0002-7667-8104
olca.surgevil@deu.edu.tr

Extensive Summary

In this study, scientific collaboration and co-authorship issues are discussed and *the tendency of co-authorship in the field of management and organization* is examined. In this study that aims to reveal the co-authorship tendency in the field of management and organization, first the concept of scientific collaboration, the reasons for scientific collaboration, the positive and negative consequences of scientific collaboration, and the types of scientific collaboration are explained. Co-authorship is one of the types of scientific collaboration that can be defined as researchers' work by being together for the common purpose of producing scientific information. The ongoing part of the paper describes the concept of co-authorship which can be defined as sharing the authorship of a scientific paper, and the reasons of co-authorship, the relationship between co-authorship and success, productivity and quality, and the methodology in co-authorship research. In the later part of the paper, as the focus is on co-authoring in the field of management and organization, specific results in the context of management and organization field are discussed in the light of literature review.

The high level of interest in co-authorship issues in the international literature appears to be limited in the national literature. Also the authors have not met any study that focus on the subject of co-authorship in the field of management and organization.

Studies that are written about co-authorship discuss the tendency towards having multiple authorship instead of being a single author in the publications. The literature also discusses the effect of co-authorship on the productivity of researchers and the quality of publications, and supports the idea of co-authorship is a sign of scientific development.

In this context, in this paper, co-authorship as a type of scientific collaboration is discussed in terms of the reasons and motivations of co-authorship, the results of co-authorship, and the effects of co-authorship on success, productivity and paper quality. Then, the study focus on the co-authorship issue in the field of management and organization, discuss the important findings of the international literature, and shows the trend towards co-authorship in the field of management and organization, then discuss the effects of this trend on paper quality, researchers' productivity and success.

When we consider the researches on co-authorship in the field of the management and organization as a whole, the results shows that the level of co-authorship increases

(especially two authors), the papers that have two authors relatively receive more citations, and have higher impact factor. Also the studies are conducted with researchers from similar and different expertise field. The reason for collaborations with individuals from different field seems to be an expert in quantitative methods for example. This is also supported by the idea that the boundaries between the different areas of management and organization field are permeable. Another finding is that very successful researchers are connected to each other and these researchers, who are in the center, also have mediating roles among other authors.

This discussion is made mostly in the light of international literature review. In the future studies if researchers focus on the co-authorship issue in the management and organization field, this discussion will be richer in the context of national literature of management and organization science. The future studies can focus on the trend of the co-authorship (researchers' preference about working alone or with other people from the same or different expertise area), the effect of co-authorship on quality of the publication and researchers' success and impact factor of the publication, and the motivations of co-authorship. These suggestions for future studies can enrich the co-authorship literature in the context of management and organization studies.